

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

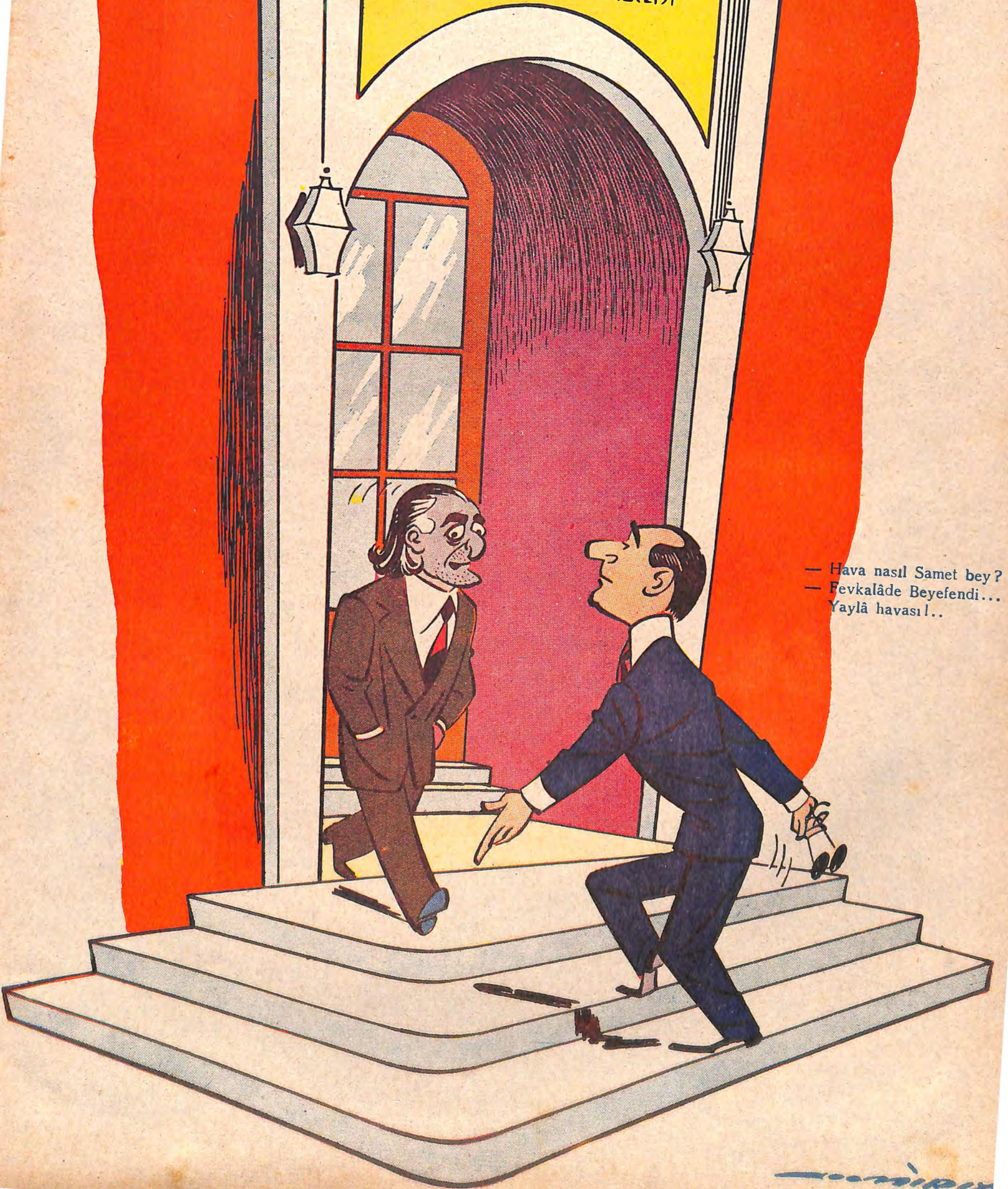
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRKİYE
BÜYÜK MİLLET MECLİSİ

— Hava nasıl Samet bey?
— Fevkalâde Beyefendi...
Yaylâ havası!..

Samet Yılmaz

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA

1 KİŞİYE 6 DAİRELİ
APARTMANIN TAMAMI
24 APARTMAN DAİRESİ
3 ADET 20.000 LİRA

çok zengin para ikramiyeleri

cem'an

İKİ MİLYON

TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİ

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

PARAYA SAYGI!

SON günlerde yumurta bulunmaz oldu. Haydi bütün memleket tavukları Kasım Gülek'in bekâr olduğunu öğrenince, geceleri birer birer kendi kümeslerinden kaçıp onun folluğunda yumurtluyorlar diyelim. Pekiyi, ya beyaz peynir, ya kaşar peyniri nerede? Lâfla yürütülen peynir gemisinin kaptanı da İsmet Paşa değil ya!... Haydi ona da bir Tevfik İleri tekerlemesi uyduralım: «İnekler, C. H. P. inadiyle sütlerini kestiler» diyelim. E, insaf, denizlerimizdeki lüferlerimize, levreklerimize, barbunyalara ne oldu acaba? Yoksa onları da Hüseyin Balık mı kandırıyor!...

Hayır, hayır, konuyu piyasa dedikodularının üstüne çıkaralım: Son yıllarda git gide azalan, neredeyse sıroolacak bir şey daha var... Bilemediniz, Basın hürriyeti, vatandaş eşitliği falan değil, saygı!... Düpe düz saygı!

Demokrasi ırgatlarına İnönü'nün heykellerini yıktıranlar bir şey unuttular: Onunla beraber iyiye, güzele, büyüğe karşı saygı duygusunun da yıkıldığını!

Şimdi, çocuklarımızın dilinden kalemlerimizin diline kadar bu acı yokluğu duyuyoruz.

Bu saygısızlık, baba ile oğul, ana ile kız, öğretmenle öğrenci, müşteri ile esnaf arasındaki sınırları da aştı. daha tehli-

keli, daha korkunç olmaya başladı: Dikkat ediyor musunuz, paraya karşı da hürmet etmez olduk!

Para, bir millî emek mahsulüdür. Onu, alın terimizle sulayarak, göz nurumuzla büyüterek, zekâmızın güneşinde olgunlaştırarak elde ediyoruz. Bu kadar güçlük kazanılan bir değer elden çıkarılması bu kadar kolay mı olmalıdır?

Bir çok müesseselerimizin, genel müdür odalarını, kabul salonlarını nasıl zahmetsiz bir kazanç havardallığıyla süslediklerini biliyoruz. Açış bayramlarının, karşılama törenlerinin, sergi gösterilerinin hesapları ise hesaba sığır rakamlar değildir.

Kolay harcanan paranın tütettiği kolay zenginler elinde, Türk parası, artık lâıyk olduğu hürmeti görmemeğe başladı. Bir lokantada tek başına yemek yiyen zamane milyonerinin, tabağa on lira bahşis bırakıp gerile gerile kalktığını utanarak görüyoruz. Bu şahane cömertliğe alısan garson, sizin iki liranıza bir tesekkür fısıltısını bile çok görüyor! Hele küçük alışverişlerde, beş kuruşlar, on kuruşlar, yirmi beş kuruşlar büsbütün aranmaz, alınıp verilmez olmuştur.

İngilterede, Fransada, Almanya'da, pantolon cebinden nezle mendili gibi çekilen el-lilik, yüz-lük tomarları göre-

— 130 lira maaşla sekiz nüfusu geçindiren hârika memuru görünlüz baylar!

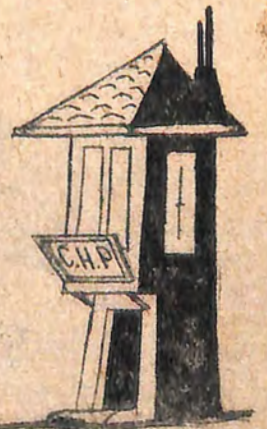
mezsiniz. Dolarlar, marklar, hattâ liretler, ütiiden çıkmıştır sanki: Tertemiz, tiril tiril!..

İkinci Dünya Savaşının sonunda, batılılar, yıkılan evlerden, fabrikalardan evvel yalanan paralarını tedaviye, onu sağlığa ve saygıya kavuşturmaya, güvenilir bir kara-

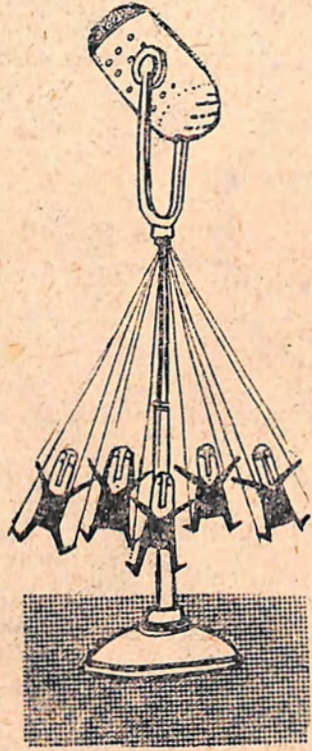
gün dostu haline getirmeye çalıştılar.

Paranın değer kazanması, ona saygı göstermekle mümkündür. Namuslu para kolay kazanılmaz. Onu kolay harcayanlara şüpheli gözlerle bakmak hakkımızdır.

Yusuf Ziya ORTAÇ

RADYO Meşhurları

BİZİM, memleket şöhretleri dışında bir de radyo şöhretleri vardır: Udi İbrahim Şentell!... Klarinet Emin Gürnefes!... Ses sanatkârı Nalân Kanarya!...

Bu şöhretlerimizin adlarını, Ankara - İstanbul - İzmir Radyolarının her yayın saatinde sık sık duyarsınız. Bir de temsil sanatkârlarımız vardır: Piyes başlar-ken isimleri teker teker sayılır. Bitti mi, sanki o ördek Türkçesinden, o hindi konuşmasından pek bahtiyar olmuşsunuz gibi, oynayanların isimleri bir kere daha teker teker sayılır!

Bu meşhur ses sanatkârlarını, bu meşhur saz sanatkârlarını, bu meşhur söz sanatkârlarını ne musiki tarihimiz tanır, ne sahne ede-

biyatımız. Arasanız, tarasanız, rahmetli İbrahim Alâeddin'in «Meşhur Adamlar Ansiklopedisi»nde bile bulamazsınız. Çakırcalı vardır, Zaro Ağa vardır, Kel Hasan vardır da bu radyo meşhurlarından bir tanesi yoktur!

Akşam eve gelmiş, soyunmuş, yıkanmış, sofraya oturuşsunuz. Hani söz aramızda, sofrada ne sofrada: Tazeyse, çiğnedikçe vıcık vıcık çamurlaşan, bayatsa, dişlerin arasında siva parçası gibi çürütürken dağılan melez bir ekmek... Bir ekmek ki, Allah eksik etmesin, nimet demeğe bin şahit lâzım!... Sonra, kilosu yüz otuz kuruşa alınmış yağsız ispanak... Hani ispanağın yağsız da ancak mahkeme kararıyla yenir!

Bâri ruhun gıdası olduğu rivayet edilen musiki ile biraz doyulm der, radyonun düğmesini çevirirsiniz. Spiker takdim eder:

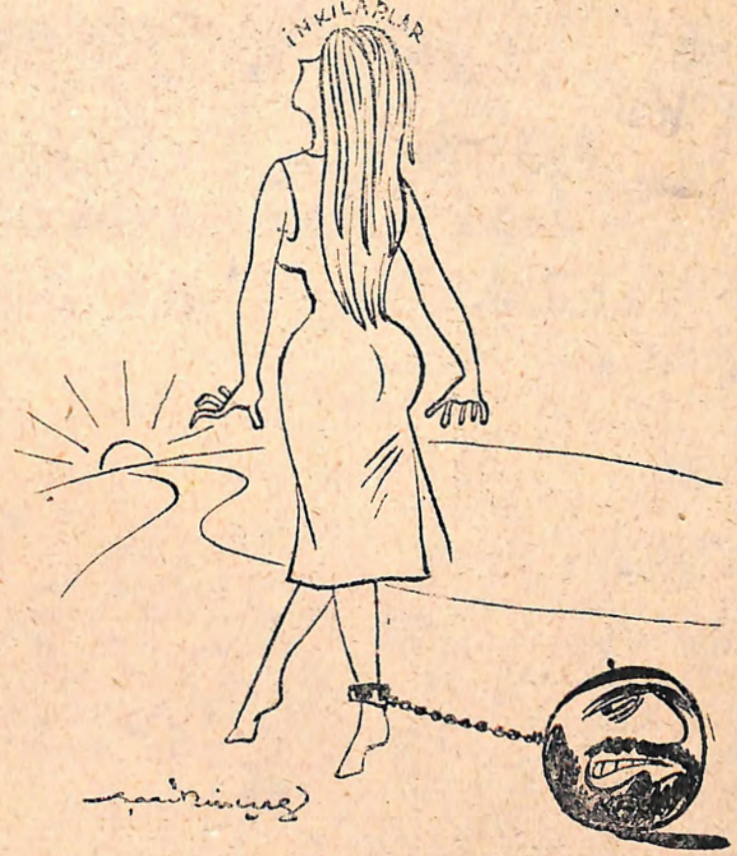
— Şimdi Naile Şençâğlar'dan şarkılar dinliyeceksiniz. Refakat edenler...

Ondan sonra sırasıyla sayar: Kanuni falan, tanburî filân... İlk şarkı... Evet, sayın bestekâr Elhac Pestenkerani efendinin ismi de unutulmaz, onu da öğrenirsiniz. Şarkı başlar:

Âh eden kimdir bu saat kuytuda? Esme ey bâd esme cânân uykuda! Şimdi ay bir serv-i simindir suda, Esme ey bâd esme cânân uykuda!

Ne güzel bir şarkı değil mi?... Acaba kim yazmış?... Hayır, radyomuz için bunun ehemmiyeti yoktur. Kim yazarsa yazsın, mühim olan tellerden serpilen zımbırtılar, gırtlaktan çıkan çığlıklardır!

E, öyleyse şair Faruk Nafiz Çamlıbel'in bu nefis mısralarını

Mahkûm!...

ne diye okuyorsunuz?... Sözü, kelimenin değeri yoksa, verin ağzınızı mikrofona ve başlayın notaları terennüme:

— Dooo re miii faaa!...

Evet, bize, mehtap altında eski bir Boğaziçi tablosu çizen o güzel şiir, Faruk Nafiz üstadındır. Ama, ne çare ki, edebiyat tarihine giren bu isim Radyoevine girememiştir!

Yalnız bu kadar mı?... Siz:

Sen bezmimize geldiğin akşam neler olmaz!

Şarkısıyla Nedim'i kıskandıracak çapkın bir nağra atan şairin Hasan Âli Yücel olduğunu,

Neden hiç durmadan sevmiş bu gönlüm...

Şarkısını Fazıl Ahmet Aykaç'ın yazdığını ve şu dakika dinlediğim:

Dün gece ye's ile kendimden geçtim, Teselli aradım meyhanelerde. Baht-ı dün elinden bir dolu içtim, O neş'e kalmamış peymanelerde!

Koşmasını Rıza Tevfik'in yazdığını radyonuzun ağzından işittiniz mi hiç?...

Geçen akşam, yine böyle, düğmeyi çevirince tanıdık bir güfteyle karşılaştım:

Nereden sevdim o zalim kadını, Bana zahretti hayatın tadını. Sormayın, söyleyemem asla adını, Bana zehretti hayatın tadını!

Beste, Salâhaddin Pınar'ındır. Sanatkâr, sahiden duygulu bir beste yapmış. Hele «Sormayın söylemem asla adını» mısrağına koyduğu çığlık tam bir gönül feriyadıdır.

Bu şarkıyı da, udiyle, kemaniyle, kanuniyle kim çaldı, kim söyledi öğrenelik... Peki, yazan?... O yine meşhur!

Ama, arkadaşan, altı üstünü tutmaz bir türkü söylendi:

Yanıyor mu yeşil köşkün lâmbası!

E, sonra ne olmuş?...

Hiç bitmiyor bu gönlümün

dalgası!

Daha sonra?...

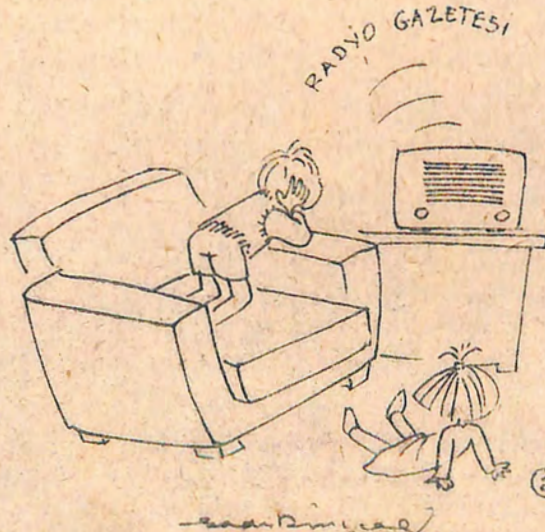
Aba da bir, çuha da bir giylene!

Hani, radyomuz, şu meşhur:

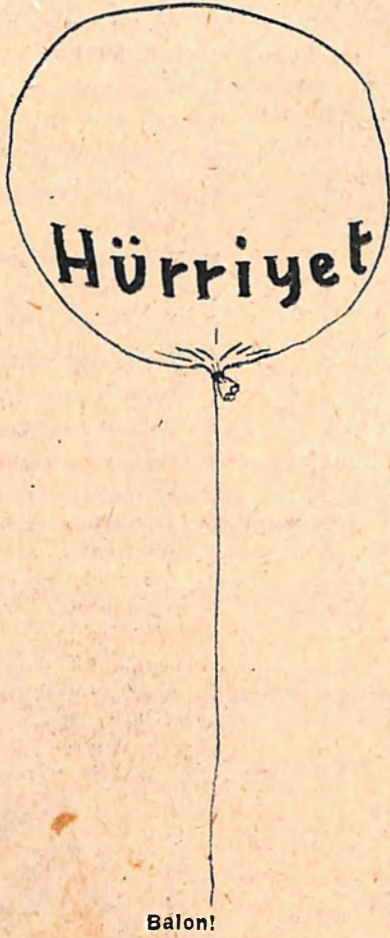
Dam üstünde saksığan, Vur beline kazmayı!

münasebetsizliğine musikide de bir misal vermek istemiş ve aramış, aramış, nihayet bulmuş!

Bu türküyü çalanların da isimleri büyük bir dikkatle tekrarlandı. Söyleyen bayanın da kim ol-

YAZISIZ!

Balon!

— Vari!
— Yok, katiyen yok! Benden iyi mi bileceksiniz?
— Bilirim...
— Sizin adınız ne bakayım?
— Şeytan!...
Küreğin niçin para etmediğini şimdi anladım. Ha ona vurmuşum, ha gölgeye!
— Aradıkların şu dolapta, dedim.
Giderken teşekkür etti ve kulağıma eğilerek şunları söyledi:
— Bu gece isteklerinden biri yerine gelecek. Ona göre iste!
— Bunu söylemekle bana çok büyük bir iyilikte bulundunuz.
— Eyvallah! dedi gitti.
Pijamalarını giyip koltuğa uzandım:
— Allahım, sen beni zengin et! Dünyada birçok milyoner var. Bunlara bir de ben katılırsam, ne olur?! Hayır hayır, ben milyarder olmalıyım.
Dünya haritasını önüne aldım:
— Şurda bir villam, şurda bir şatom olmalı. Her birinde güzel hizmetçilerle sekreterler...
Biraz düşünüp:
— Yedi tane yatım olmalı: Biri beyaz, biri sarı, biri yeşil, biri kırmızı, biri siyah, biri mavi, biri turuncu! diyorum.
İstekler bitmiyor ki...
— Üç tayyarem olmalı, beş trenim, on apartmanım, sekiz çiftliğim, yüz yıllık sıhhatli bir ömrüm...
Az sonra şeytan yine göründü:
— Aferin aferin!
— Bunlardan hangisi olacak dersin?

GÖZ UÇU İNE Paris

AUX DEUX MAGOST

AUX DEUX MAGOST, Paris kahvelerinden birinin adıdır: Saint Germain bulvarında.

Magot, lügatta çıkın, gizlenmiş para, porselen heykel, çirkin adam mânasına geliyor. Burada, Çinli rahip, Çinli mâbud demek... Kapılarında, duvarlarında, perdelerinde, bardaklarında ve fincanlarında hep o mistik bakışlı Çinli rahibin resimleri var... Bu kahve, öbürlerinden ayırdır. Müşterileri yalnız sanat adamları: Şairler, müzisyenler, ressamlar, heykeltıraşlar... Bir masa başında altın sakallı bir genç gördüm. Gözleri, gök mavisinden iki damla. Elinde kalem, önünde kâğıt, o kadar uzak, o kadar ayrı bir dünyaya dalmış ki, etrafındakilerden değil, kendisinden bile habersiz... Ötede, badem gözlü bir Japon güzeliyle avuç avuca bir delikanlı: Bir yudum içiyorlar, bir yudum öpüşüyorlar!

Bir başka masada bir başka genç: Uzun saçların çerçevelediği solgun yüzü, onu îsâlaşdırıyor!... Yanında, saçları alev alev bir kız var: Sarılıp sarılıp onu öpüyor. Paris'te, yanındaki kadını öpen erkek çok. Öpüşen çiftler de pek çok. Ama, erkeği öpen kadını ilk defa bu sanatkârlar kahvesinde gördüm!

Kahvelerimizi içerken, dostum Sami Kırdar ansızın ayağa kalktı:

— Nasılsınız Selim Bey?...

Bu, henüz içeriye girmiş, orta boylu, kumral sakallı, otuz yaşın içinde durgun yüzlü bir gençti. Bizi tanıttı:

— Ressam Selim Bey...

El sıkıştık. O kadar. Ressam Selim, elini veriyor ama, İstanbul'dan yeni gelmiş bir vatandaş bile kalbini vermiyor!

Somradan öğrendim: Bu genç insan, Paris'te ün yapmış bir sanatkârdır. Sergi açıyor ve fırçasıyla yaşıyor.

Onu, asıl yüziyle İstanbul'a dönünce tanıdım: Selim Turan, Türkçülüğün bayrağını ilk açanlardan doktor Hüseyin zade oğlu Ali Beyin oğlu imiş!

Güzel annesini de bilirdim, veli yüzlü babasını da... Süleymaniye'deki evlerinde başbaşa konuştuğumuz günler çok olmuştur. Şimdi oğlu, Paris'te, İstanbul'dan gelmiş, adı millî edebiyatın birkaç ismi arasında sayılan bana, kanının harareti bile duyulmayan, buz gibi bir el uzatıp çekiyor!

Sanatın başşehri Paris'te bile şöret yapmaya başlamış bu eski Türkçünün oğlu ile ne kadar övünmek isterdim.

Şimdi içim şüphelerle, korkularla dolu... Düşünüyorum, düşünüyorum: Yoksa, Paris'i kendisine sanat vatanı yapan Selim Turan, bize, güzel gençliğimizin en tatlı hayali Turan kadar uzak mı artık?...

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Allah bilir! Güneş doğasıya kadar vaktin var.

— Bu, özel bir program mı?

— Hayır! Evinden ölü çıkan herkes, aynı şansa mâliktir. Fakat bilmediğinden ötürü, saçma

sapan şeyler diler. Ve tabii ki, bunlardan biri tutar. Ben sana acıdığımdaya söyledim. Kızkardeşimden neler çektiğini bilirim de...

— Eksik olma.

— Kıymetli saatlerini böyle lâf-

YAZISIZ!

larla harcama doğru değil! Bakarsın tutuverir. Benim eksik olmamamdan ne kazanırsın? Zaten sen desen de, demesen de ben eksik olmam... Bu defa niçin geldim biliyor musun? Gardroptaki parayı haber vermeye... Senden kopardığı harçlıkları biriktirmiş. İki bin lira kadar var. Kızkardeşim şöyledir böyledir ama, tutumludur.

Şeytan, yalan söylememişti. Para demetlerini görünce bağırdım:

— Yaşsa be karı!...

Şeytan:

— Sen ne yapıyorsun?!. dedi.

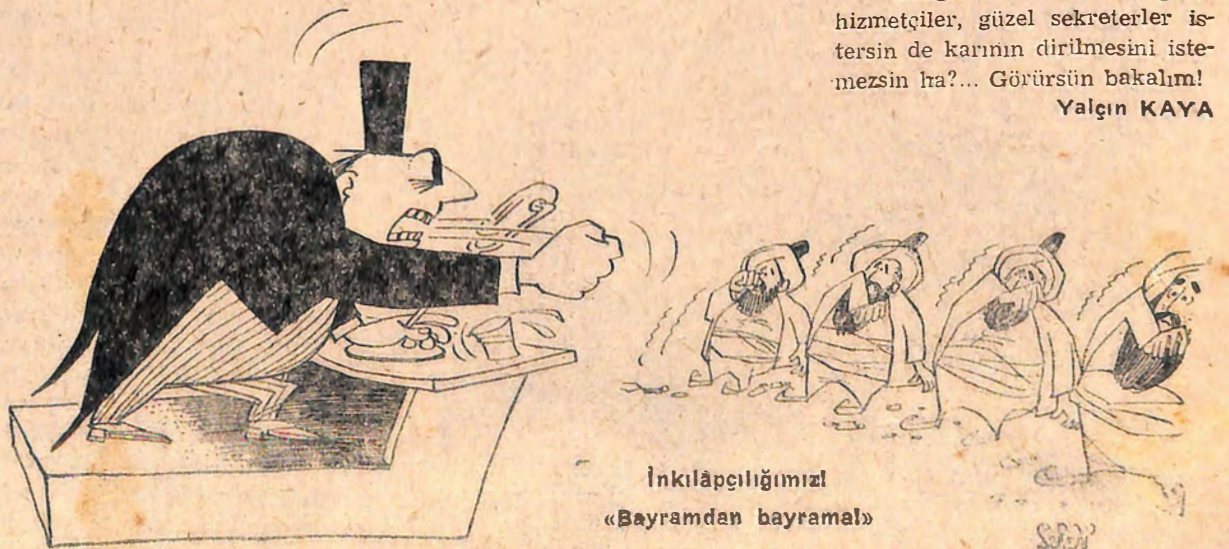
O esnada kapı çalındı. Şeytan pencereden baktı:

— Kızkardeşim!

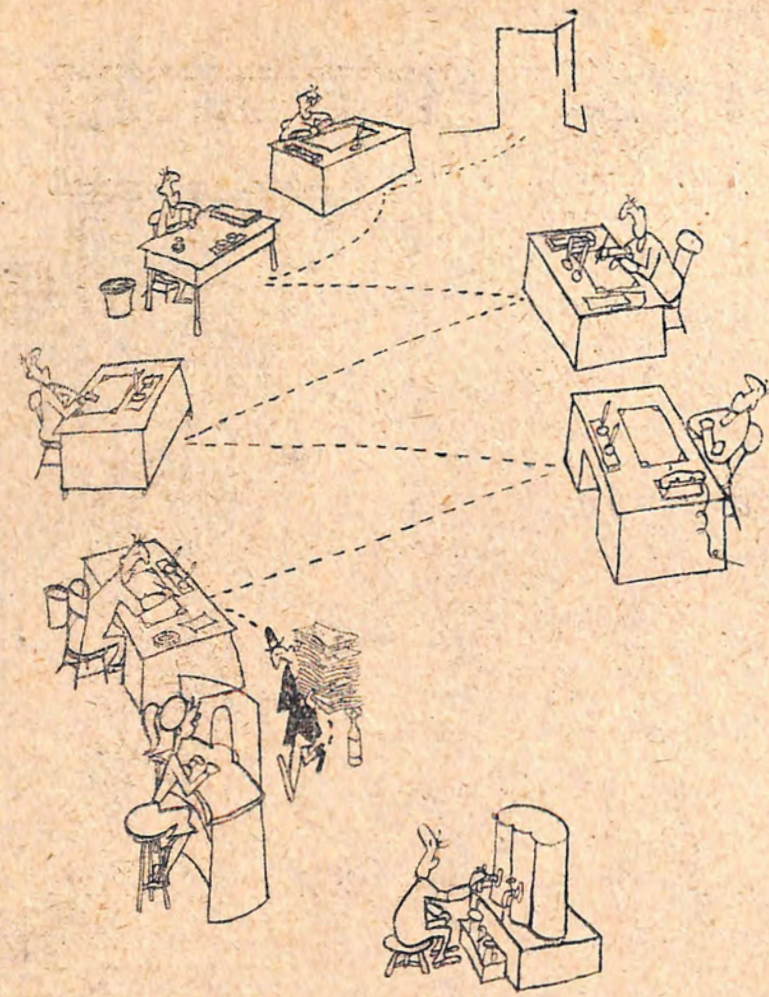
Bay İmak üzereydim. Derinden derine karının sesini duyuyordum:

— Zengin olmak istersin, güzel hizmetçiler, güzel sekreterler istersin de karının dirilmesini istemezsin ha?... Görürsün bakalım!

Yalçın KAYA

İnkılapçılığımızı
«Bayramdan bayramal»

Belediye zeytinyağı satacak. (Gazeteler)

Başarının sebebi

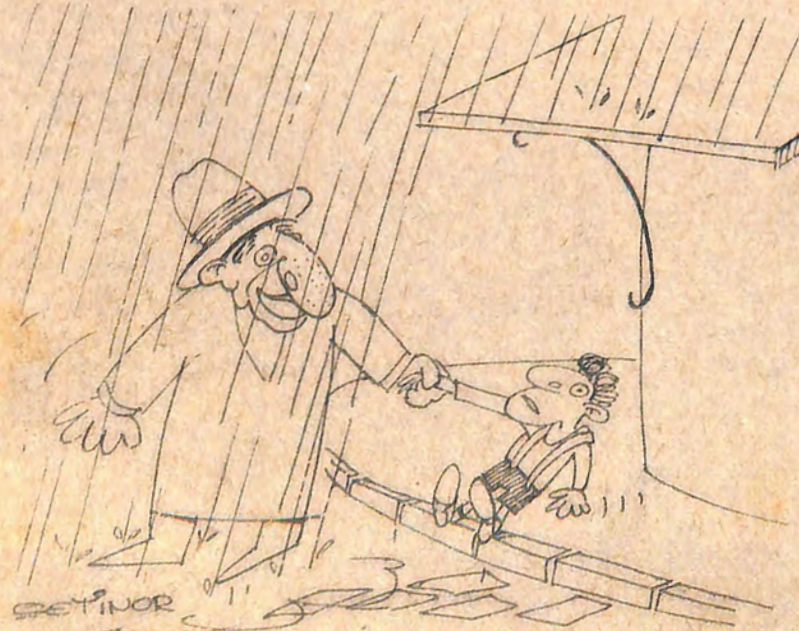
Müfide Terem, tanıdığı bir mebus hanımına Divan Pastahanesinde tesadüf etti. Hanım son derece sevinçliydi. Nasıl olmasını ama? Müfide sordu:

— Keyfin yerinde maşallah...
— Öyle, dedi öteki. Kocam, o kadar istediğim yizon mantoyu nihayet aldı bana...
— Ya... Nasıl oldu bu iş?
— Zekâm sayesinde... Meclis'te sekiz kanun tasarısının bir gün de kabul edilmesine mim koydum.

Akşamına mantoyu istedim. Hemen «evet» dedi...

Fazilet hissi

Tanınmış bir kadından bahsediyorlardı. Nizamettin Nazif:
— Çok namuslu kadındı... dedi.
— Neden «di» diyorsun? diye sordular. O, izah etti:
— Gayet tabii menses... Başta çıkarcılıncaya kadar öyleydi de ondan!

— Yel oğlusu, bedavadır! Yuzun, gözün yıkansın biraz!

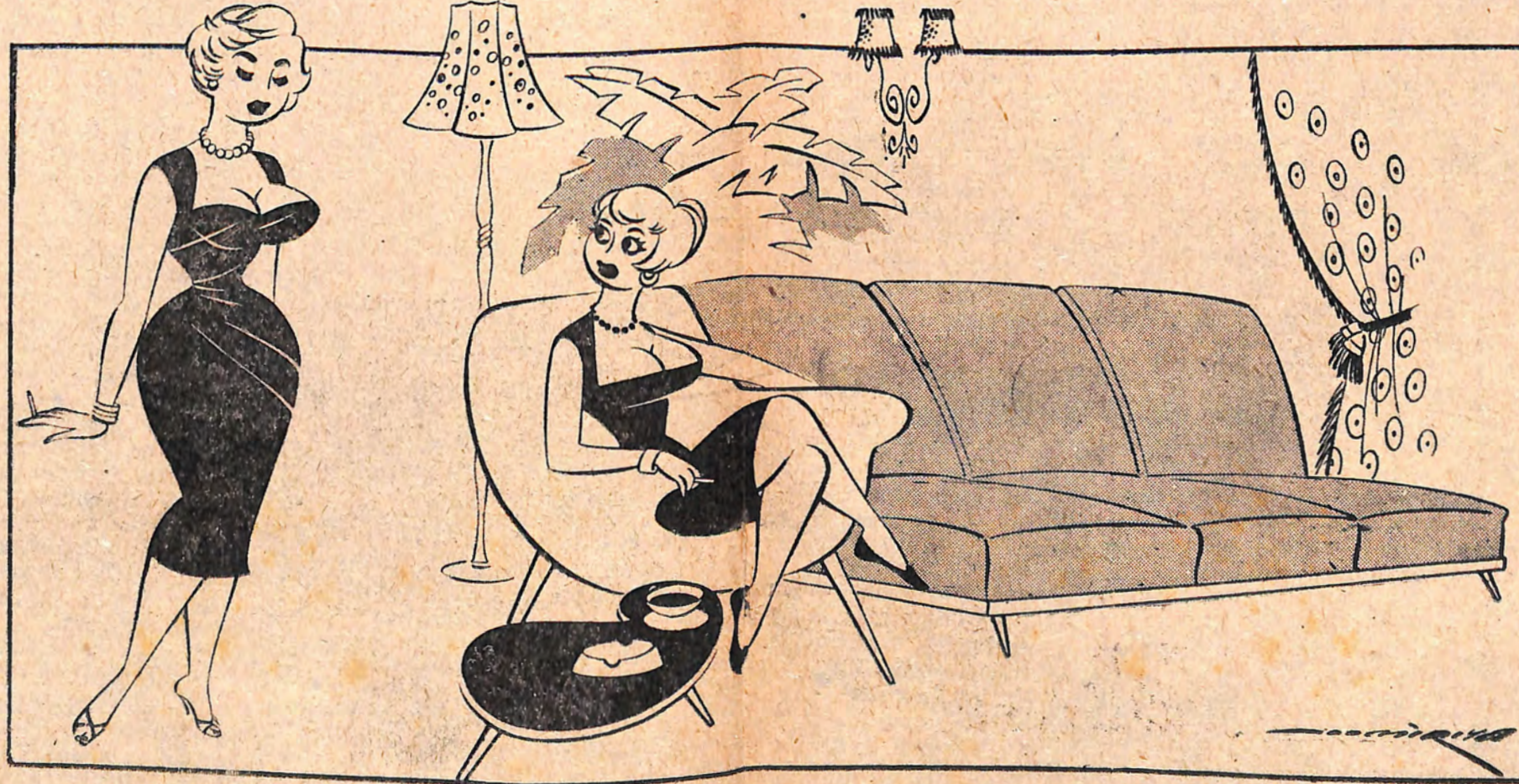
İnsan mı, maymun mu?

Konu çok eskidir ama, bütün kibar toplantılarında ortaya atılır. Hani göyle beylik meseleler vardır! Kadınla erkek eşit olmalı... Aşk nedir?... Erkek kadın sadece arkadaş olabilir mi? filân diye... O gün de oturmuşlar, insanın maymundan gelip gelmediğini tartışmışlardı. Gayet cirklin bir adam:

— Ben, buna inanıyorum... dedi. Sevim Erdem hayretle adamın yüzüne baktı:
— Sahi mi?
— Evet... Bence insan maymundan değildir... Delili de...
Sevim, şuh bir kahkahayla tamamladı:
— Arasına ceddine çekmesit!

KOCAMAN LAFLAR

- ★ Gençler, aşk, para ve sıhhat isterler; fakat bir gün gelir sıhhat, para ve aşk arzu etmeğe başlarlar...
- ★ Aşk kızamığa benzer; yaşınız ilerledikten sonra tutulursanız çok ağır geçer...
- ★ Şanslı adamı denize atsan ağzında bir balıkla çıkar.
- ★ Kadınlar evlenmeden evvel ağlarlar, erkekler ise evlendikten sonra...
- ★ Şiir kitabı neşretmek, uğuruma bir çiçek atıp aksi sedasını beklemeye benzer.
- ★ Yüzünü güneşe çevirirsen elbette gölgeyi göremezsin.
- ★ Maziye hatırlıyamayanlar, onu tekrarlamak zorunda kalırlar.
- ★ Kalem, kılıktan daha kuvvetlidir.
- ★ En zengin adam, zevkleri en ucuza malolandır.
- ★ Durgun suların dibini derin olur.
- ★ Günahlar gıfter gıfter işlenir. Fakat teker teker ödenir.
- ★ Dünyaya tek başımıza gelir ve gene tek başımıza onu terk ederiz.

— Artık evlenmeğe karar verdim... Benim de çocuklarım, kocalarım olsun istiyorum!

NAMUS MESELESİ

Devlet Vekili ve diğer bir Vekâletin Vekili Muzaffer Kurbanoglu, Demokratlar içinde her münâsebiyle gerçek demokrat olan sayılılardandır. Öyle taassupla fikirlerine bağlanmayacak kadar da hayatı bilir, mizacı neşelidir. Gönülsüz bir insan olduğu için memleketlisi olsun, olmasın, Ankara'ya gelen her tanıdığı, uçaktan, tren-den, otomobilden iner inmez evvelâ onu arar. Bu arada çeşitli isteklerle de karşılaşır. Çünkü, bir isteği yerine getirdiği zaman gerçekten bahtiyarlık duyduğunu herkes bilir. Günün birinde, Marisalı bir tanıdığı, Ankarapalas'ın salonunda onu görünce yanına yaklaştı. Kurbanoglu hemen durdu. Hatır sordu. Sonra:

— De bakalım, dedi, ne istiyorsun? Ankara'da işin ne?

— Bir işim vardı, çok şükür hallettim, dedi tanıdığı. Ama şimdi başka bir ihtiyacım var. Manisa'dan para getirecek vakit yok. Cebimde de para kalmadı. Bana beş yüz lira veriver...

Kurbanoglu takıldı:

— Koskoca Vekilden beş yüz liracık mı istiyorsun? Pekli, bulalım. Ama ya ödemedi ölürsen? Hemşerinin rengi atı:

— Beyefendi, dedi, sen beni bilirsin. Hiç ölür müyüm: Namuslu adamız biz!

BİR DAKİKANIN MÜDDETİ

Leylâ Umar, Nezihe Araz, Müşerref Hekimoğlu ve Altan Erbulak, Kulis'te toplanmışlar, münakaşaya tutuşmuşlardı. Altan'dan başka hepsi kadın yazarlarımızdandı. Hepsisi de Einstein'ın klâsik olmuş «zaman ölçüsü aynı değildir» düşüncesini biliyorlardı. Altan atmıştı ortaya meseleyi:

— Bir dakika ne kadar sürer?
Bar'dan mimar Mahmut seslenmişti:
— Bunu bilmiyecek ne var? Bir dakika...
Fakat Leylâ Umar itiraz etmişti:

— Hayır, bir dakika yarım saatir...
Müşerref Hekimoğlu:
— Bence onbeş dakikadır, dedi.
Nezihe Araz:
— Bence beş dakikadır, dedi. Ben hep, «bir dakika durun» dediğim zaman beş dakika beklemeğe göze alırlar...
Nihayet Altan:
— Üzülmeyin, diye güldü. Ben meseleyi hallettim: Bir dakikanın ne kadar sürdüğü belli değildir ama, bir dakika olmadığı muhakkaktır!

Essiz antika!

Mille Porse, Fransa'dan ilk defa Türkiye'ye, İstanbul'a gelmişti. Bir müddet burada «vazife görecektir» ti. Ama gelir gelmez ilk işi, turistmiş gibi, Kapalıçarşı'ya gitmek oldu. Antikacıları dolaşırken gözüne gayet nefis bir şamdan ilişti. Onun ilgisini görünce, antikacı, kendine mahsus fransızcasıyla meseleye el koydu:

— Şu gümüşün eskiliğine bakın Madmazel, dedi, şu işlemelerdeki nefasete bakın... Başka hiç bir yerde bu kadar antika bir şamdan bulamazsınız...

Mille Porse sordu:

— Çift olsaydı, alırdım... Eşi yok mu?

Antikacı hüznünlendi:

— Ah, dedi, ah... Bu şamdanın bir eşi daha olsaydı, cidden essiz olurdu!

— Aaptall!... Sa.. sa. sana ki kim söyledi bö böyle ya yaz dı di duy

Kaabil olşa...

İsmi söylemek, şimdiki basın kanunıyla bağdaştırılamıyacağı için, bu seferlik, yüksek sosyetenin pek iyi tanıdığı aşırı şımarık, aşırı boyalı genç kızı Ayten diye adlandıralım. Cici Ayten, içinde müthiş bir sıkıntıyla, ne diyeceğini bilemeden oturuyordu. Arkadaşları gülüyor, eğleniyor, o ise somurtuyordu sadece. Dert ortağı Yakup, elinde kadehiyle yanına geldi:

— Pek keyifsiz görünüyorsunuz? diye önünde eğildi. Ayten:

— Sorma Yakup'çuğum, diye içini çekti. Sorma, dehşetli ca sıkılıyor...

— Ya... Pek müteessir oldum ma, neden?

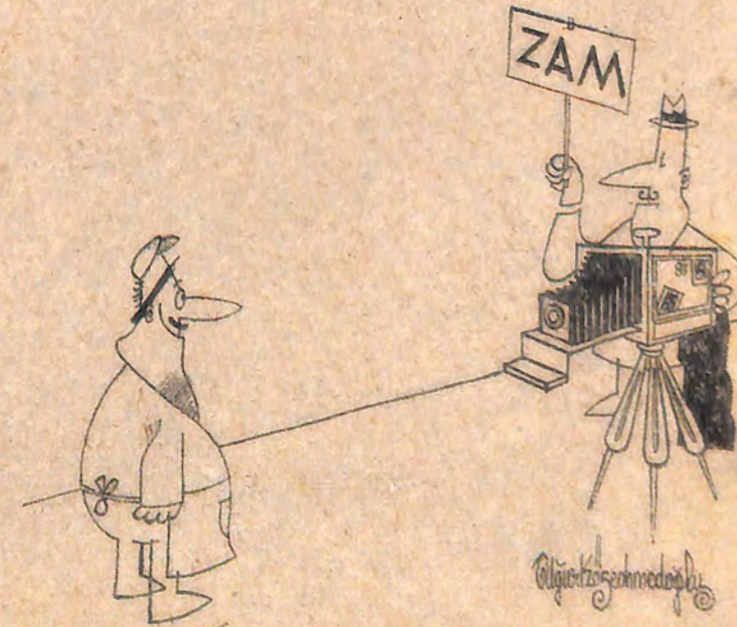
— Bilmem... Evlenmek istiyorum...

— Hiç fena fikir değil hani...

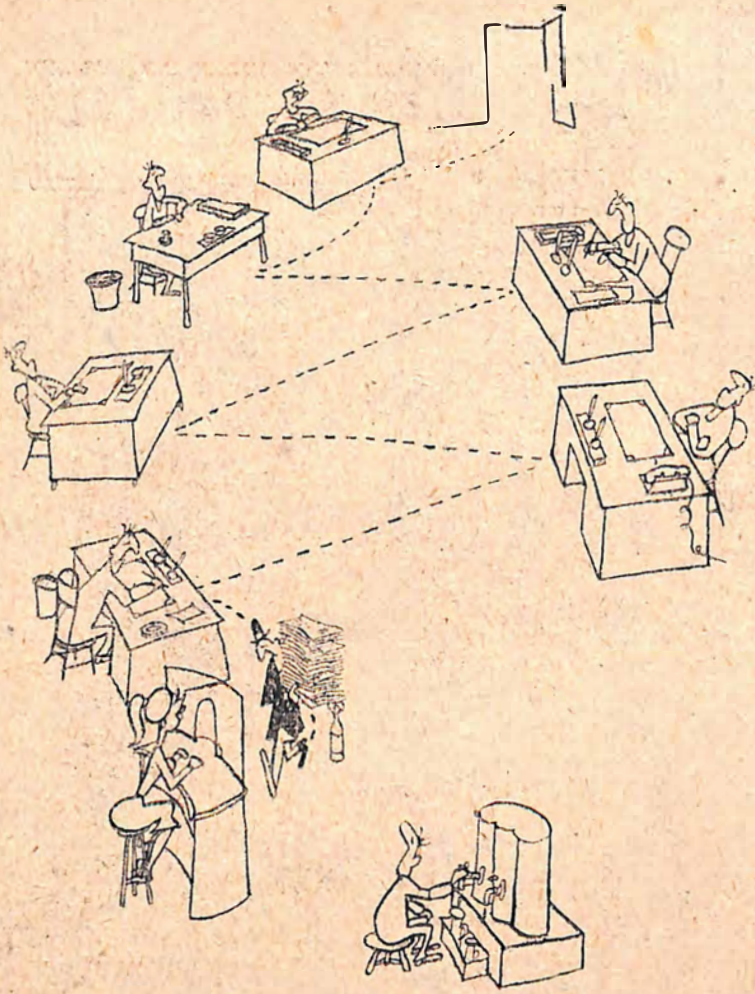
— Ama, söyle hiçbir şeyi benzemiyen, her hususta tamim tersim olan bir gençle evlenmek isterim...

Yakup, kadehi bırakıp şirin şirin gülümsedi:

— Güzel... Ama o kadar sursuz erkeği nereden bulmalı zamanda?

YAZISIZ!

Belediye zeytinyağı satacak. (Gazeteler)

Başarımın sebebi

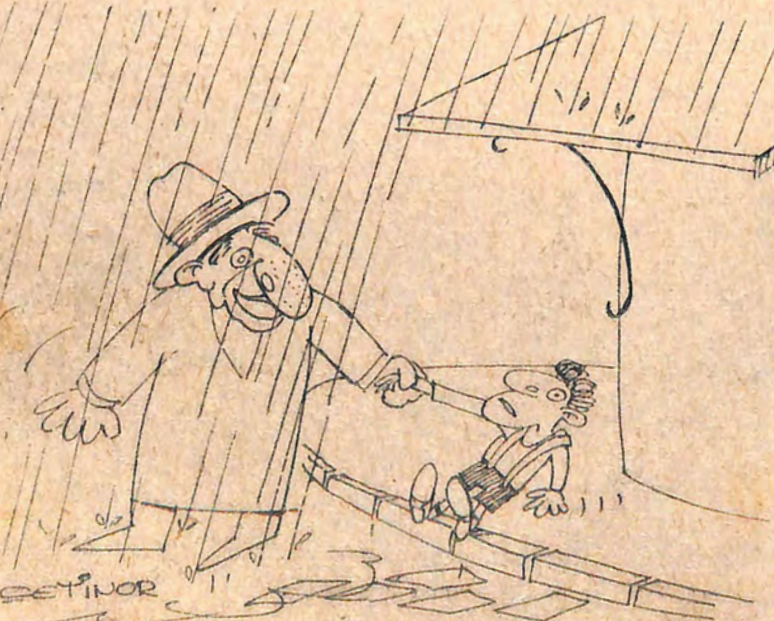
Müfide Terem, tanıdığı bir mebus hanımına Divan Pastahanesinde tesadüf etti. Hanım son derece sevinçliydi. Nasıl olmasındı ama? Müfide sordu:

- Keyfin yerinde maşallah...
- Öyle, dedi öteki. Kocam, o kadar istediğim vizon mantoyu nihayet aldı bana...
- Ya... Nasıl oldu bu iş?
- Zekâm sayesinde... Meclis'te sekiz kanun tasarısının bir gün de kabul edilmesine mim koydum.

Akşamına mantoyu istedim. Hemen «evet» dedi...

Fazilet hissi

- Tanınmış bir kadından bahsediyorlardı. Nizamettin Nazif:
- Çok namuslu kadındı... dedi.
- Neden «di» diyorsun? diye sordular. O, izah etti:
- Gayet tabii monşer... Başta çıkarılıncaya kadar öyleydi de ondan!

— Yel oğlusu, bedavadır! Yuzun, gözün yıkansın biraz!

İnsan mı, maymun mu?

Konu çok eskidir ama, bütün kibar toplantılarında ortaya atılır. Hani göyle beylik meseleler vardır: Kadınla erkek eşit olmalı... Aşk nedir?... Erkekle kadın sadece arkadaş olabilir mi? filân diye... O gün de oturmuşlar, insanın maymundan gelip gelmediğini tartışıyorlardı. Gayet cirkin bir adam:

— Ben, buna inanıyorum... dedi. Sevim Erdem hayretle adamın yüzüne baktı:

— Sahi mi?

— Evet. Bence insan maymundan gelmedir... Delili de...

Sevim, şuh bir kahkahayla tamamladı:

— Arasına ceddine çekmesi!

KOCAM

- ★ Gençler, aşk, para ve sıfat, hat, para ve aşk arzu etmesin...
- ★ Aşk kızamağa benzer; ya çok ağır geçer...
- ★ Şanslı adamı denize atsan...
- ★ Kadınlar evlenmeden evlenmesin...
- ★ Şiir kitabı neşretmek, uşaklık lemeğe benzer.
- ★ Yüzünü güneşe çevirirsen...
- ★ Maziye hatırlıyamayanlar...
- ★ Kalem, kılıktan daha kuvvetlidir.
- ★ En zengin adam, zevkleri...
- ★ Durgun suların dibi derindir.
- ★ Günahlar çiftler çiftler işler.
- ★ Dünyaya tek başımıza geleceğiz.

— Artık evlenmeğe karar verdim ... Benim

NAMUS MESELESİ

Devlet Vekili ve diğer bir Vekâletin Vekili Muzaffer Kurbanoglu, Demokratlar içinde her mânesiyle gerçek demokrat olan saraylılardandır. Öyle taassupla fikirlerine bağlanmayacak kadar da hayatı bilir, mizacı neşelidir. Gönülsüz bir insan olduğu için memleketlisi olsun, olmasın, Ankara'ya gelen her tanıdığı, uçaktan, tren-den, otomobilden iner inmez evvelâ onu arar. Bu arada çeşitli isteklerle de karşılaşır. Çünkü, bir isteği yerine getirdiği zaman gerçekten bahtiyarlık duyduğunu herkes bilir. Günün birinde, Manisa'lı bir tanıdığı, Ankarapalas'ın salonunda onu görünce yanına

yaklaştı. Kurbanoglu hemen durdu. Hatır sordu. Sonra:

— De bakalım, dedi, ne istiyorsun? Ankara'da işin ne?

— Bir işim vardı, çok şükür hallettim, dedi tanıdığı. Ama şimdi başka bir ihtiyacım var. Manisa'dan para getirecek vakit yok. Cebimde de para kalmadı. Bana beş yüz lira veriver...

Kurbanoglu takıldı:

— Koskoca Vekilden beş yüz liracık mı istiyorsun? Peki, bulalım. Ama ya ödemedi ölürsen? Hemşerinin rengi attı:

— Beyefendi, dedi, sen beni bilirsin. Hiç ölür müyüm? Namuslu adamız biz!

AN LAFLAR

mat isterler; fakat bir gün gelir sırt-
eğe başlarlar...

iniz ilerledikten sonra tutulursanız

ağzında bir balıkla çıkar.

l ağlarlar, erkekler ise evlendikten

uma bir çiçek atıp aksi sedasını bek-

elbette gölgeyi göremezsin.

onu tekrarlamak zorunda kalırlar.

yetlidir.

en ucuza malolandır.

olur.

nir. Fakat teker teker ödenir.

ir ve gene tek başımıza onu terk

Essiz antika!

Mile Ponse, Fransa'dan ilk de-
fa Türkiye'ye, İstanbul'a gelmiş-
ti. Bir müddet burada «vazife gö-
recek» ti. Ama gelir gelmez ilk
iş, turistmiş gibi, Kapalıçarşı'ya
gitmek oldu. Antikacıları dolaşır-
ken gözüne gayet nefis bir şam-
dan ilitti. Onun ilgisini görünce,
antikacı, kendine mahsus fransız-
casiyle meseleye el koydu:

— Şu gümüşün eskiliğine ba-
kın Madmazel, dedi, şu işlemeler-
deki nefasete bakın... Baska hiç
bir yerde bu kadar antika bir
şamdan bulamazsınız...

Mile Ponse sordu:

— Çift olsaydı, alırdım... Eşi
yok mu?

Antikacı hüznünlendi:

— Ah, dedi, ah... Bu şamdanın
bir eşi daha olsaydı, cidden essiz
olurdul...

— Aaptal!... Sa.. sa. sana ki kim söyledi bö böyle ya yaz dı di diye?!

Kaabil olşa...

İsmi söylemek, şimdiki basın
kanuniyle bağdaştırılamıyacağı i-
çin, bu seferlik, yüksek sosyetenin
pek iyi tanıdığı aşırı şımarık, aşır-
ı boyalı genç kıızı Ayten diye ad-
landırılalım. Cici Ayten, içinde
müthiş bir sıkıntıyla, ne diyece-
ğini bilemeden oturuyordu. Arka-
daşları gülüyor, eğleniyor, o ise
somurtuyordu sadece. Dert ortağı
Yakup, elinde kadehiyle yanına
geldi:

— Pek keyifsiz- görünüyorsu-
nuz? diye önünde eğildi. Ayten;

— Sorma Yakup'çuğum, diye i-

çini çekti. Sorma, dehşetli canım
sıkılıyor...

— Ya... Pek müteessir oldum a-
ma, neden?

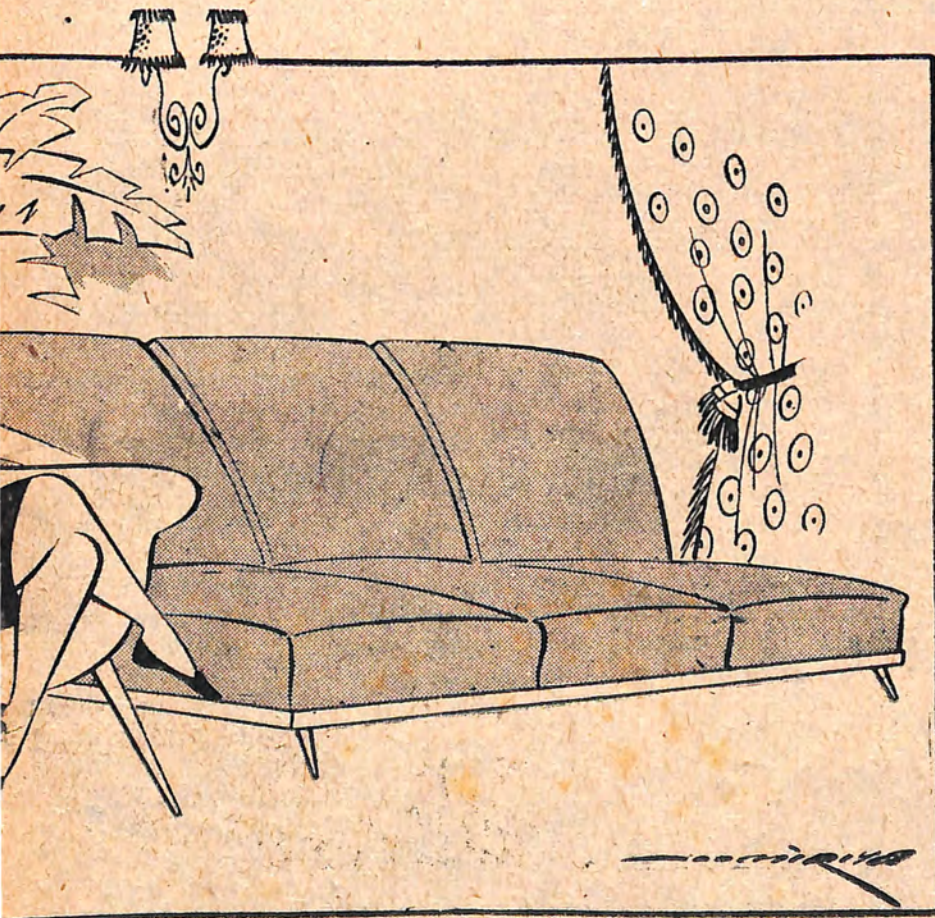
— Bilmem... Evlenmek istiyö-
rum...

— Hiç fena fikir değil hani...

— Ama, şöyle hiçbir şeyi bana
benzemiyen, her hususta tam be-
nim tersim olan bir gençle evlen-
mek isterim...

Yakup, kadehi bırakıp şirin şir-
rin gülümsedi:

— Güzel... Ama o kadar ku-
sursuz erkeği nereden bulmalı bu
zamanda?

e çocuklarım, kocalarım olsun istiyorum!

BİR DAKİKANIN MÜDDETİ

Leylâ Umar, Nezihe Araz, Mü-
şerref Hekimoğlu ve Altan Erbu-
lak, Kulis'te toplanmışlar, müna-
kaşaya tutuşmuşlardı. Altan'dan
başka hepsi kadın yazarlarımız-
dandılar. Hepsi de Einstein'ın klâ-
sik olmuş «zaman ölçüsü aynı de-
ğildir» düşüncesini biliyorlardı.
Altan atmıştı ortaya meseleyi:

— Bir dakika ne kadar sürer?

Bar'dan mimar Mahmut seslen-
mişti:

— Bunu bilmiyecek ne var? Bir
dakika...

Fakat Leylâ Umar itiraz etmiş-
ti:

— Hayır, bir dakika yarım sa-
attir...

Müşerref Hekimoğlu:

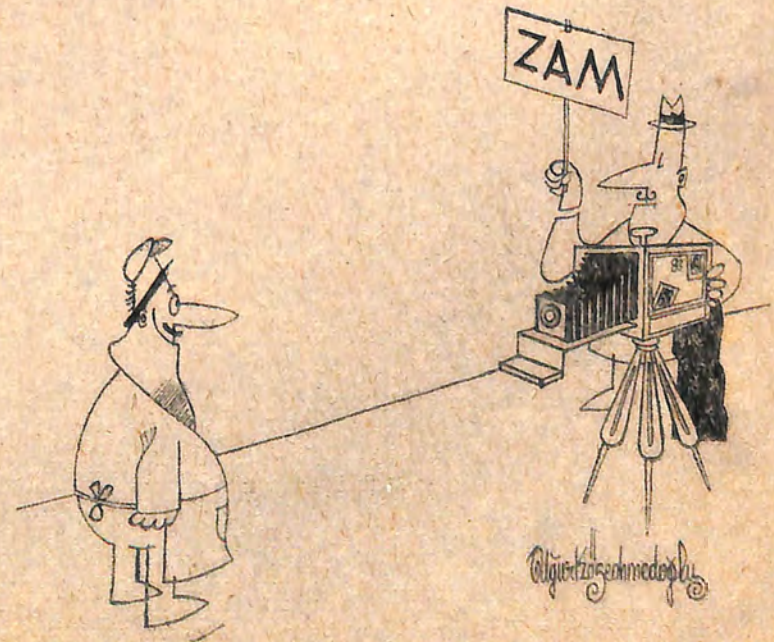
— Bence onbeş dakikadır, de-
di.

Nezihe Araz:

— Bence beş dakikadır, dedi.
Ben hep, «bir dakika durun» de-
diğim zaman beş dakika bekleme-
ği göze alırlar...

Nihayet Altan:

— Üzülmeyin, diye güldü. Ben
meseleyi hallettim: Bir dakikanın
ne kadar sürdüğü belli değildir a-
ma, bir dakika olmadığı muhak-
kaktır!

YAZISIZ!

DARE kurulu raporu alkışlarla kabul edilmiş, daha sonra dilekler faslına geçilmişti. Delegelerden Maksut Tokgöz, alkışlar arasında kürsiye gelip, günün en heyecanlı konuşmasına başlamıştı:

— Evet sayın argadaşlarım!... Galkınmamızın esas teknilini ve rüzgârdan istifade ederek yel değirmenlerini çevirip ziraatımızı yükselttikten sonra ve gamyon yedek parçalarını da mebzulen olarak getirttiğimiz için ve dış lâstik ve glakson ve canzuman sıkıntısını atlatarak en birinci yükselip, mahsulümüz bol olacak, köylü gardaşlarımızın yüzü gülecektir.

Emme velâkin bizim yüksekliğini durdurmak ve galkınışımızı kösteklemek ve işlerimizi desteklemek için Basın denen adamlar, çok bir mazarratlık ediyorlar. Bu Basın denen adamları iflah etmek için, gongramız gerekli tedbirleri alıp, sizin yüksek reylerinizle iş başına geçtiğimiz için, basın denen adamları mutlaka biçime goymalıyız argadaşlar!...

Bizim burada, geçende açılan Tahir'in pâzen dokuma atelyesini gazeteler yazıncak, gayet gıymetsizmiş gibi Tahir'e lâf attılarsa da, Tahir, Ganun tekzibi ile hepsinin analarına soğuk su içirttiği gibi yalandır deyi kâti-bi adıldan kâhıt alıp onları da gazeteye bastırınca, bu Basın denen adamlar hâlâ mahcup olmazlar mı?... Bizim melmekette hakikat güneşi doğmuştur. Bunu doğurtan da bizim partimizdir. Hakikat güneşinin üzerine size bir misal vermek istiyorum argadaşlar!...

★ Adnan VELİ ★

Geçende bizim Muhtarın gelini Güllü, Şaban gile kaçmıştı. Gazeteler bunu haber alıp gazeteye yazıncak, Şabangil'e kaçtı deyi yazmadı da, Ramazangil'e kaçtı diyerekten yazmıştır. Bir gazeteci, Şaban ile Ramazanı bilemedikten kelli hem yalan yazıp, hem de mubarek ramazanı muhtarın işine garıştırdığından münasebetiyle, bu heriflerde vicdan hürriyeti de galmamış besbelli...

Argadaşlar!...

Gazetelerin yalan yazmasına gelincek...

Almanistan'ın eski Reiscumhur başkanı Hayri Sülüman... Yok, dur dur, yağış didim... Hayri Sülüman değil, Harri Turuman, bir seferinde bir nutuk söylemişti de, nutukta, bu basın denen adamların elini öpmeliymişti. Vallah öpmem... Yalan konuşan adamın dünyada elini öpmem... Bizim bu memlekete ettiğimizi inkârdan gelip, fena fena yazılar yazmanın ne münasebeti varmış?...

Geçende İstanbulun Senayi Sergisinde çok güzel bir traktör varmış. Bunun üzerinde «Türk malı» deyi yazılı imiş. Helbette yazılı olur. Gazetecinin biri, gidip sergideki traktörün boyasını ga-

zıymış. Boyanın altından Alamanistan fabrikasının markası çıkmış. Helbet çıkar. Traktörün üzerindeki boya, senin ne üzerine vazife, deyyus?... Bu melmekette traktör boyama hürriyeti olmadıktan kelli, basın denen bu adamlara ne deyi ekmek yidirelim?... Biz, hürriyet için doğmuşuz, hürriyet için yaşayacağız, hürriyet için üç beş gurus gaza-nacağız... Hürriyetimize el uzatanların ellerini vallaha gırdıktan maada, hepsinin anasını avradını da ağlatırız. Hürriyetlerimize lâf yok...

Basın denen adamlara gelincek... Bu adamlar isbat diyerekten bir lâf düttürmüşler. «İsbat idelim, isbat idelim» deyi gafa tutarlar. Len oğlum, senden isbat, şahit istiyen var mı?... Otur, oturduğun yerde.. Sen ne garışır-sın ilâlemin isbatına?... Emme herif oturamaz... İllâki isbat idcek... İsbat idince de, temsil beni mahcup düşürecek... Ben senin lâfınna mahcup olur muyum len?... Ben, demokrasi mücadelesinde büyüyüp amme vicdanından guvvet alarak ideal argadaşlarımız bize bu vazifeyi havale ittikleri zaman, işimizi yürütün deyi vazife virdikleri muna-

scetiyle, biz de işimizi yürütüyoruz. Hangi vicdan bizi bu yoldan alıgoymak isterse, o vicdan on para itmedikten maada, o vicdanın hiç bir gıymeti de olamaz.

Basın denen adamlara gelincek... Bunlar daim yalan yazarlar... Geçende bizim Mustafa gilin kavga meselesini yazarlarken, «üç çocuk babası Mustafa» deyi yazmışlar. Mustafa da gazetede üç çocuğu okuyuncak, doğru ailesine goşmuş. «Len garı!...» demiş. «Esas benim iki çocuğum var. Üçüncünün babası kim?... Çabuk söyle» diyerekten, garıyı bir döğmüş. Biz vardık, gurtardık...

Basın denen adamların müsebbiblik yaptığı aile faciaları pek ziyade olup, melmeketteki facia gelişmesini arttırmaktadır.

Mademkileyin bunun adı basın, öyleyse sopayı basın...

Sopadan da istifade itmezlerse, bendeniz bir tasarı hazır ittim. Müsaadenizle onu okuyayım.

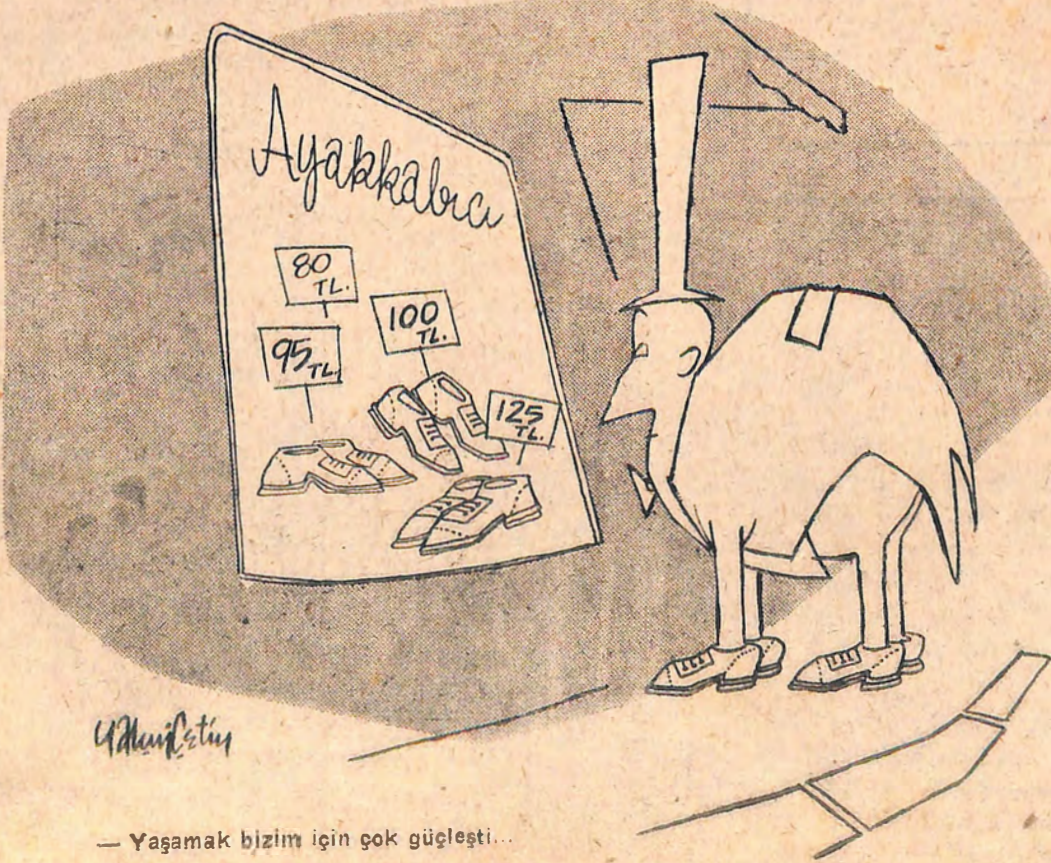
Madde: 1 — Başkasının istifadesine denk gelmiyen yazılar yazarak ve efkârı umumiyesinin zihnini çelerek ve hürriyetlere garşı lâkırdı ederek ortalığı bulandıran gazeteciye 300 den 600 sopaya kadar meşe sopası çektikten maada, tabanlarına sürmiye, tentürtüyot virilmez...

Madde: 2 — Yalan yazılar yazan ve şüphe üzerine iftira iden ve başkasının istifadesine garışan ve aile gavgalarına müsebbiplik iden ve üç aydan altı aya kadar tatsız gavunla beraber, yevmiye bir testi tuzlu su virilerek ve hiç bir yüz numara da gösterilmiyerek emniyeti umumiye altında nezarete alınarak ceza virildikten maada, mülâyemetlikten dizleri titremiye başlayınca, herifin garşısına geçip «Oh olsun!...» demek de mecburidir.

Madde: 3 — Melmekette muzurluk çıkaran ve Gassım Gülek-in lâflarını gazeteye yazan basın denen adama, mapusluk cezası virilirse, mapusta yattığı odanın içerisine ve duvarlarına ve şiltesine ve yorganına 300 pire ve 300 tahta kehlesi ve 300 hamam böceği ve 300 sivri sinek ve 300 at sineği ve 300 kene ve 300 esek arısı aslıverilir ve herifin de suratına bal sürülür. Sabıkalı olan basın denen adam için 300 ler, 500 olur...

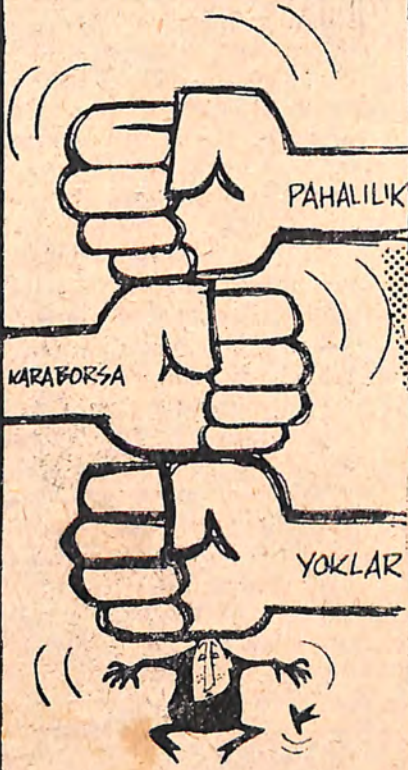
Muhterem pek sayın argadaşlarım...

Yüksek huzurunuzda gonuştum. Basın denen adamları mutlaka istifadeli biçimine sokmak dolayısıyla benim teklifimin kabul idilmesini ve artık bu melmekette gazete galmamasını ve gazete yerine radyo dinleyerek hem eğlenip, hem musiki gidasından istifade ederek yaşamamızı candan dilerim hepinizi saygı ile selamlarım argadaşlarım...

— Yaşamak bizim için çok güçleşti...

KIRK anbar

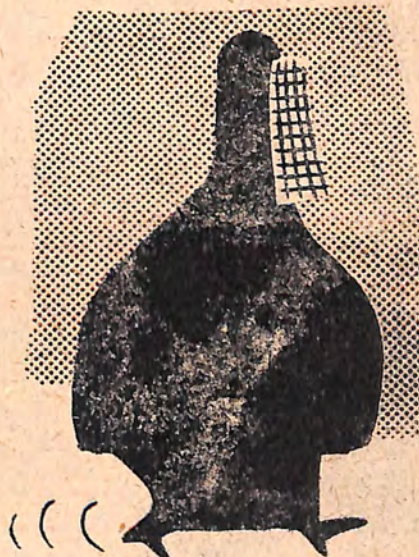
güç birliği

33 liraya
10 sinek yedi

KISA

YOK

**Bir kadın kefenini
yanında taşıyor**

duğunu çok şükür öğrendik...
Yook, bitmedi, bu inci taneleri...
ni bir de derleyen varmış... Aman
o da unutulmasın, aman onun da
hakkı yenmesin:

— Derleyen Mahmut Baler!

Pekiy ama, şu «Nereden sevdim»
i yazanın hiç mi hakkı yok?..
Ya o kim acaba?.. Onu da bari
ben size haber vereyim: Bendeniz,
Yusuf Ziya Ortaç!

Hem, bu şarkı, radyoda oku-
nan tek kıt'adan da ibaret de-
ğildir. Oldu olacak, alt tarafını da
yazayım. Haydi ismini söyleme-
sinler ama, aforoz etmezler de
bir daha okurlarsa bari tam oku-
sunlar:

Sarkının tamamı şudur:

Nereden sevdim o zalim kadını,
Bana zehretti hayatın tadını,
Sormayın, söylemem asla adını,
Bana zehretti hayatın tadını!

Gülmüyor gül yüzü hülyâda bile,
Almıyor aşkımı hiç yâda bile,
Girmiyor koynuma rüyâda bile,
Bana zehretti hayatın tadını!

Yahu, insaf bel!.. Şu radyoda,
vefatından sonra Demokrat Par-
tiye geçen merhum Halk Partili-
lerin bile isimleri okunurken, mis-
ralara göz nurunu katmış henüz

yaşayan insanları anmamak ni-
çin?...

Haydi tarihlerden, okuma ki-
taplarından İnönü zaferlerini sil-
dik, İsmet Paşa adını çıkardık.
Bir zafer meydanını ve bir zafer
kahramanını bugünkü nesle unut-
turmaya, yarınki nesle öğretineme-
ğe çalışıyoruz. Ama, politika de-
ğil, edebiyat bul... Yoksa edebi-
yat tarihine girmiş isimleri de
sansür eden yeni Zuhuri'ler mi
zuhur etti artık!

Y. Z. O.

#

Kadının yaşı

Evet, hakikaten merak edile-
cek şeydi... Acaba Yalman kaç
yaşındaydı? Herkes ayrı bir tah-
min yürütüyordu. Muammer Ka-
raca çıkıştı:

— Amma patırdı ettiniz yahu...
Gidin sorun kendisine. Bir erke-
ğin yaşını öğrenmek için kendi-
sine sormak kâfidir...

Sabri Esat Siyavuşgil söze ka-
rıştı:

— Ya kadının doğru yaşını an-
lamak için kime sormalı?

Muammer hiç tereddütsüz ce-
vap verdi:

— Onu da en yakın kadın ar-
kadaşına!

Maya Gerektir!

Bismillah demeylen olunmaz şair
Şaire kalemle boya gerektir
Söze başladı m. devrâna dâir,
Taşı gedigine koya gerektir.

Muhali' oldun mu, işin pütürlü,
Yağcılık yapayım desen bir türlü,
Sövsen bir türlüdür, övsen bir türlü,
Kaypaklık mı dedin, maya gerektir!

Kimimiz deh-çüş der kimimiz vat.vat,
Nurluymuş istikhâl, parlakmış hayat,
Kerpiçleri boyar bizim iktisat
Derler ki: çuvala oya gerektir!

Dışarda Moskof var, başı kopası,
İçerde istifçi, karaborsası,
Muhali'fin hakkı meşe sopası,
Tataragaları yaya gerektir!

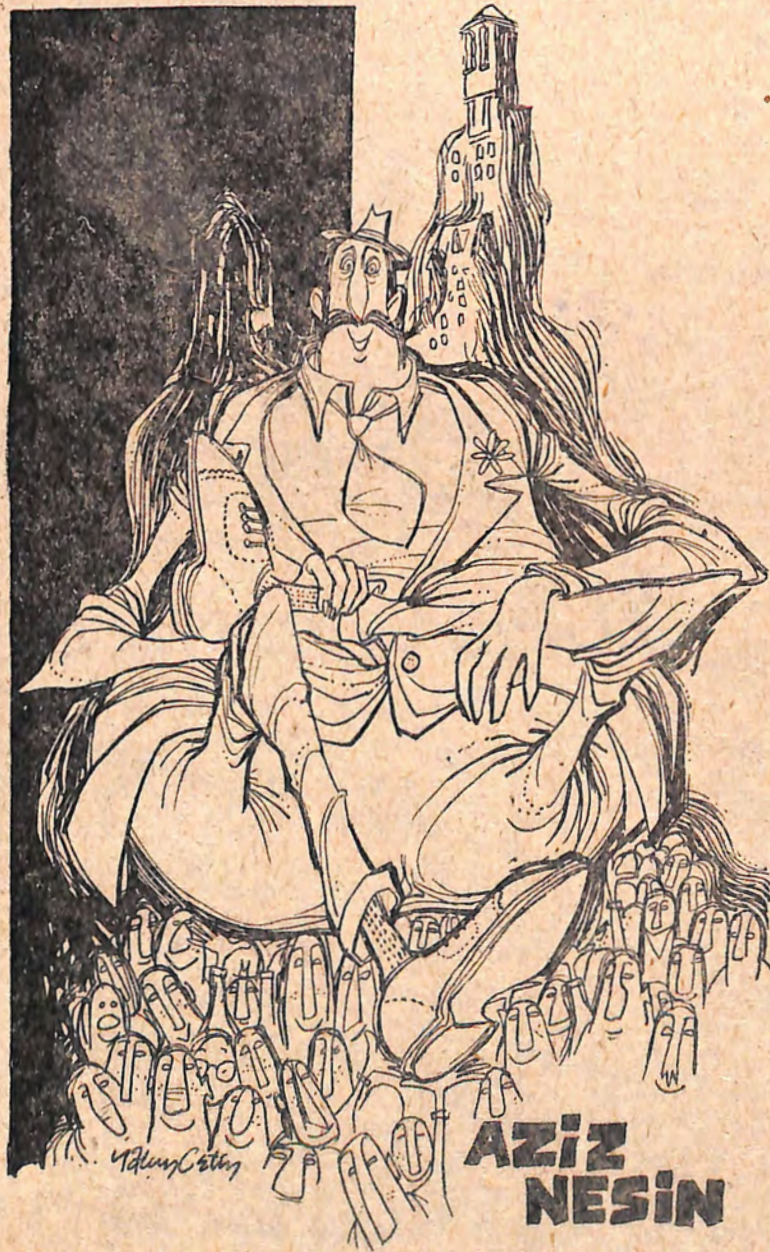
Bursalı! Uslu dar, yine başlama,
Okadar dikine çok tıraşlama,
Çıkap minareye şeytan taşlama:
Ona taş vız gelir, kaya gerektir!

BURSALI

HÜR Rİ YET

KAHRAMANI

**AZİZ
NESİN**

MÖHDEREM bilâderim sayın bay Nurittin Efendi, Tarafınızdan tarafıma gönderilmiş bulunup ve benim de almış bulunduğum mektubünüzden ziyadesiyle memnûn bulunduğumu bildirirken, siz bilâderimin beni derhatır edip mektûp yazmasından duymuş bulunduğum memnuniyetliğinizi hesabı yoktur.

Bilâderim Bay Nurittin Efendi, göndermiş bulunduğunuz mektûpte yazıyorsunuz ki, acep oralara varsam diyorsunuz, bana da kayfecilik, odacılık, kapıcılık gibi diyorsunuz, bir iş bulunur mu acep deyip sual ediyorsunuz.

Nurittin Efendi bilâderim, burarda kayfecilik, odacılık ve de kapıcılık gibi işler bulmak bile kis çok zor olduğu gibi, mecmâlarda yazı işleri müdürlüğü yapacak kimselere çok büyük, haddinden büyük ihtiyaç vardır. Bu sebepten, mingayri haddim olarak size daha bi münasip, bi iş bulacağımı maalmemnuniyetliğimden bildirim. Çünkü, niden dey-

emi Ma için eskere gittim, son derecelerdeki çalışkanlığım göze bataraktan onbaşı türbesine kadar terfi ettiğim gibi, büyük bi haksızlığa kurban giderekten çavuş terfiyesini bana takdirmiyarak hakkımı yidiler. İşte o zamandan beridir ki, ruhumda haksızlığa karşı isyan taşımakta olup, içimde muhaliflik damarları kabarmış bulunuyordu. Kendimi bile kis muhalif olmak mecburiyetliğini hissettimse de bu hissiyatımı her bi kimseye acmadım.

Bilâderim Bay Nurittin Efendi, tezkire alıp buruya gelince, üç, bes gün kadar hemişerilerin nezdinde ikamet ettikten sonra, bi zaman Aşçı Aptullah derler biri vardır, onun yanında yamak durdum. Velâkin bu namıssız herif, bulasık yıkarkene kırıdım tabakların pedelini yövniyemden kesmeğe başladığından dolaydır ki, elime on para geçmedikten başka Aşçı Aptullah'a bedavadan yere borçlanmağa başladığımdan, oradan istifamı vererek ayrıldım, bir kayfecinin yanına girdim. Niyetim, biraz para tutup, sılaya gidecek olan bizim hemişerilerden bi apartıman kapıcılığı satın almaktı. Hemişerilerle konuştumsa da hepsi de çok yüssek peştembaliye istediklerinden yüz sene kayfecinin yanında çalışsam bu parayı toparlıyamıyacağımı ağnadım. Bunun üzerine bilâderim Bay Nurittin Efendi, sizden iyi olmasın bir arkadaş «Bi mecmâ vâ, adam arıyorlar, istersen seni götüreyim» dedi. O zamanacak heç mecmâ dinen yeri görmediğinden meraklanıp gittim. Pazırlık edip haftalığı kırk kaymeden kesistik. Benim vazifem, mecmâanın kehatlarını matbaaya taşımak, idarehaneyi silip süpürmek, gel-git işlerine bakmaktı. Bu mecmâacılık işini pek beğendiysem de, aldığım para az gelge başladığından mayışime zam icap etti. Çünkü bu mecmâacılık yerinin mesarifi de ona göre oluyor.

Tam o sırada bizim mecmâa fazladan muhalifetlik ettiğinden, mecmâanın yazı işleri müdürünü hapse tıkdılar. Mecmaaya yeni bir yazı işleri müdürü aramaya başladılar. Her kime miracaat ettillerse, «Yapamam, Allah korusun» deyip reddettiği gibi, yapmağa verimkâr olanlar da anasının nikâhını istediklerinden mecmâaya yazı işleri müdürü bulunmadı.

Möherem bilâderim Bay Nurittin Efendi, sen bu yazı işleri müdürü denen işin nasıl bi iş olduğunu bilmezsin. Yazı işleri müdürü demek, heç bi işe burnunu sokmadan mayış alan adam demektir. Sırtüstü mü olur, yüzüstü mü olur, vâ üstü mü olur, devrilip yatacağın, sıranı geldi mi mahkemeye girip mahkûm olacağını. Sonra hapse gireceğsin. Bütün işi bu. Hapishaneye girme-

nin löbeti geldi mi, döşegi sırtlayıp içeri gireceğsin. Başka heç bi zorluğu yok. Emme her nedense bu yazı işleri müdürü dinen adam olmamış, mecmâa da çıkarmıyor.

Mecmaanın sahıpları fır fır yazı işleri müdürü arar, dolanırkene, ben gidip, Beyim, didim, ben sizden memnunum, Allah da sizden memnun olsun, didim. Velâkin, didim, verdiğiniz mayış beni idare etmiyor. Yalnız kehat taşımaya bi hamal dutsanız daha çok pârâ vereceğsiniz. Ondan kelli ben mayışime zam istiyorum, didim.

Ben bunu derkene bilâderim Bay Nurittin Efendi, mecmâanın sahıplarından biri ayağa fırladı, «Yazı işleri müdürü aramaktan burnumdan soluyorum, bi de seniğnen mi uğraşacağım, defol!...» deyip bağardı. Ben kapıdan çıkarken, mecmâanın öteki sahıbası diğilip, «dur dur» deyip bana el etti. Yüzüme bi candan güldü ki heç sorma... «Sen mayışime zam mı istiyorsun, bu mecmâanın yazı işleri müdürü olursan zammını yaparız. Sen de yazı işleri müdürlüğü yapar mışın?» dedi «Allahın izniyle her bi işi yaparım» dedim. İki ay mecmâanın yazı işleri müdürlüğünü yaptım. İki ay diyende bi gün mecmâaya geldim ki, bizimkilerin suratları bi karış. Mecmaayı gene mahkemeye vermişler. «Canım aldırmanın, yatacak ben değil miyim, evvel Allahın izniyle yatar çıkarım» dedim.

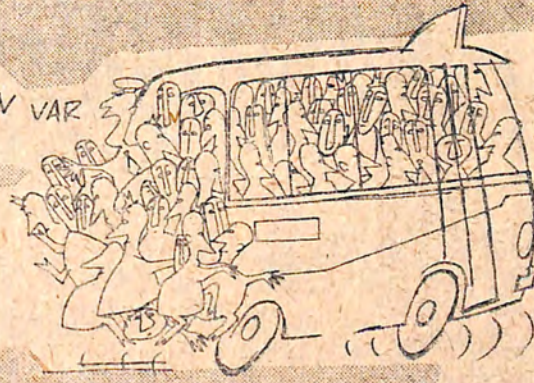
Mecmaanın bir sahıba, seni düşünen kim, yeniden yazı işleri müdürü nerden bulacağız, onu düşünüyoruz, dedi. Bizim mecmâanın dört yazı işleri müdürü vardı. Löbetleşe içeri giriyorlardı. Velâkin bu sefer dördü birden içerde olduğundan, ben de yakında gireceğimden löbeti alacak kimse kalmamıştı.

Beni ilkin savcılıktan çığırılmışlar. Mecmaanın sahıpları, «Kendine bi yazı işleri müdürü urbası al da savcı senin kim olduğunı çakmasın» dedi. Bana yeni bi urba aldılar. Bi de hayatımda ilk kirevet taktım. Bi de gözüme gözlük aldılar. Ben iyice bi yazı işleri müdürü oldum. Savcıya giderken, mecmâanın sahıba, «Savcıyan lûgatli konuş da, seni esaltan yazı işleri müdürü belleşin» dedi.

Gözlüğü iyicene yirleştirdim, kirevetin düğümünü de efendim, gırtlığımı iyice oturtup müddiyumun odasına girdim. Bir lûgatli konuştum ki, müddiyum saştı, «Bunca yıldır müddiyumum, senin gibi ferasetli bi yazı işleri müdürü görmedim» dedi. Ben de Müddiyumu, «Allah ömürler versin, sayenizde beyim» diyerekten etekledim.

Haftasında mahkemeye çıktım. Bilâderim Bay Nurittin Efendi,

AĞIR 0000L GELEN VAR

DİLENCİ VAPURU

olmalıydın da o mahkemeyi görmeliydin. Belkim bin kişi, mahkemede ne diyeceğim deyî beni dîgnemeğe gelmişti. Gazatacılar hep dolmuştu. Fırt fırt iresimleri çekiyorlardı. Ben o galabalığı görünce, içime cenabı Allah tarafından bi kuvvet geldi, bi costum, ben «Basın hürriyeti isteriz beyim...» deyî bi lafa başladım, töbe hakimler ağlamağa başladı. İki sahat mı, üç sahat mı ne konuşmuşum. İntesi gün, tümüm gazatalar iresimlerinden donanmıştı. Ben her ne demişsem, hepsini demişim gibi yazmışlardı.

İkinci mahkemeye çıkışım, daha da parlak oldu. Beni bi alkışa tuttular ki tarifi mümkünsüz. Mahkemede kırk yıllık yazı işleri müdürü gibi konuştum. Salondan çıkışta, o ehali beni gapınca havaya kaldırdı. Heriflerin barnaklarının üstünde kaldım. Öylecene barnaklar üstünde bir sahat mi, iki sahat mi giderkene, «Yaşasın demogrası!...» deyî millet bi bağırıyo ki görülmüş bi iş değil. «Vatandaşlar, yiter gayri, beni bırakın karnım acıktı» didim de, beni koyverdiler. Bendan yana «Hürriyet gahramanı» diyorlar, bi daha demiyorlar. Hürriyet gahramanı oluncak hapse girmek de şart olduğundan dördüncü mahkemeden sonra hapse girdim. Bilâderim Bay Nurittin Efendi, hapse bi iyi beslendim. Çıkışında

gazatalar hep beni yazdı. Namum melmekette söylenmeğe başladı. Her nireye gitsen, millet selâma durup, arkamdan altı okka bir herif deyî söylenmeğe başladılar. Senin ağnayacağın, ben iyicene yazı işleri müdürü oldum. İki kerem hapse girip çıktım. incik di-

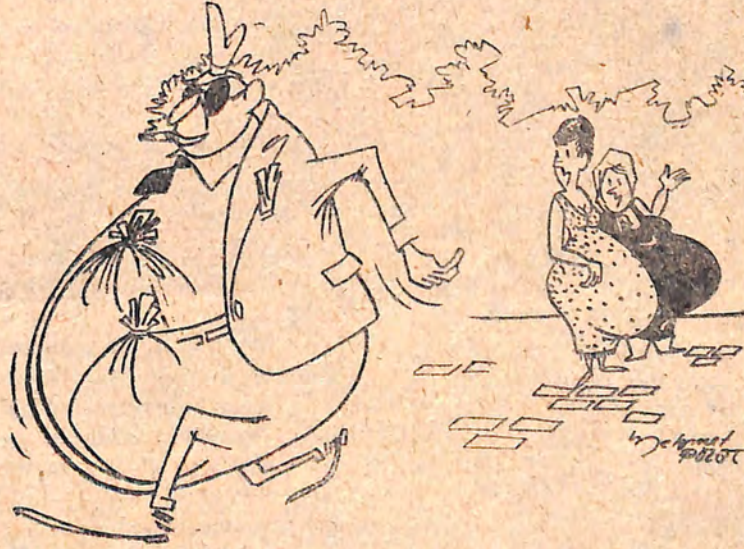
etraesini bileceğn. Gözel giyineceğn. Gözlüğün, kürevetin olacak. Hep büyük adamlardan düşüp kalkıyorsun. Vâlden aşağısınan konuşmuyorum. Döneğn gene vâlinin ziyafetindeydim. Evvelisi gün parti başkanının toplantısına gittim. Ziyafetten ziyafete gidip

ki, acep diyorsun, oriya varsam diyorsun, bana kapıcılık, edacılık, kayfecilik gibi bi iş bulabilir misin deyî yazıyorsun. Kapıcılık, kayfecilik için bi söz viremem. Bu işleri bulmak çok zor. Velâkin, yazı işleri müdürlüğüne şiddet-nen ihtiyaç var.

Simdicik, yazı işleri müdürü lise metebinden mezun olacak deyî bi ganun çıkardılar emme, ben eskiden olmuş bulduğumdan bu ganunun bana heç bi hökmü yok, benimkisi mütesep bi hak... Siz de acele buriya gelerseniz, size de mecmalardan birinde bi iş buluruz. Benim nüfusum gayetle çok geçiyo. Gelecek seçimlerde adaylığımı da koyacağım, mebus da olacağım. Mebus oluncana o bizim köye varacağım. Bana kızı Binnez'i vermeyen Hamzağa'nın evini, ocağını başına indireceğim. Hamzağa olacak gavat bunu böylece bilsin de, ben dert dîgnemek için koyu teftişe gelmeden ordan kaçsın. Beni antidemokratik bi iş yapmağa mecbur bırakmasın.

Bilâderim Bay Nurittin Efendi, sen bi yol buriya gel, gerisine karışma. Sana bi esash iş bulurum. Adresem maalum, yazı işleri müdürü deyî yazdın mıydı herkes bilir. Baki selâm ider, saygılarımı rica ederken, acele cevabını beklerim he mi? Hudaya emanet ol.

Bilâderin
Yazı işleri müdürü
Bay Mâmut deyî yazınız.

— Halimize şükredelim kardeş, bak, zavallı ikiz galiba...

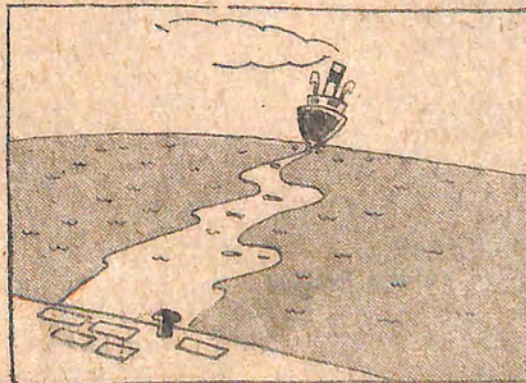
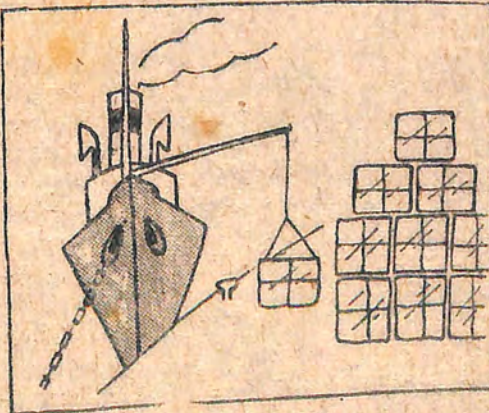
şardayım emme yazı işleri müdürü değilim. Başka bi arkadaş yazı işleri müdürü duruyor, ben de yidekte bekliyorum. Hapse girmek löbeti önda olduğundan o içeri tihılınca arkadan ben işi üzerine alacağım.

Bu yazı işleri müdürlüğü, çok bi ince, çok bi kibar zenaat... Lâf

geliyorum. Gide gele gördüğün gibi, bu mekdübünden de ağnayacağın gibi kürtülüm de iyicene arttı. Her ne kadar mecmaya yazı yazdırmıyorlarsa da, kürtülü mü az bi şey daha ireletirsem, yakında başmagale bile yazacağım.

Möhderem bilâderim Nurittin Efendi, mekdübünde yazıyorsun

Amerika İzmir'den büyük bir parti tütün aldı. (Gazeteler)

İhracat

ve

İthalat

Rahmetli Karım

KARIMI gömdükten sonra can-u yürekten bir oh geçtim. Cebimde bir yığın bozukluk vardı. Fakir fukaraya dağıttım. Mezardan dönüyorduk. Hüsamettin:

— Nasılsın, nasılsın? dedi.
— Saadetimin derecesi yok! dedim.
— Bu akşam sendensiz!
— Tamam! Nereye gidelim? Fikret göz kırpıp sokuldu:
— Nereye? Nereye?... Biz de anlayalım!

— Nereye isterseniz, dedim. Gönen:
— Bize yok mu? dedi.
— Ayıp ettin! Sen de gel... Aramıza Fuat da katıldı:
— Pavyona gidelim pavyona!
— Bir sen eksiktin, dedim. Pavyonda elbiseleri bırakmazsak iyil...

Akşam yemeğini Ayıcılık Kulübünde yedik. Hesap pusulası gelince, baktım kımıldayan yok:
— Arkadaşlar, dedim, herkes keseye davransın. Alman usulü!
— Ayıp yahu! dediler. Bizim karımız ölseydi, bir ay müddetle her akşam yemek ısmarlardık. Az belâdan mı kurtuldun!...

Çarnaçar beş ödedim. Pavyona girerken:
— Fazla açılmayın! dedim. İki yüz yetmiş beş lira var.
Hüsamettin, seni gidi seni, der gibi başını salladı:
— Cüzdanı göster.
İstemiyeye istemiyeye gösterdim. Hüsamettin sırttı:

— Burada üç yüz doksan lira var. On da benden: Dört yüz.
— Üç yüz doksan ama, bunun içinde imama verilecek para var, yıkayıcı kadına verilecek para var. Hâfız ağbiye verilecek para var.

Fikret:
— Numara yapma! dedi. Hâfız Ağbının parasını verdin. Gözümle görmeseni neyse.
— O parayı, bozdursun diye vermiştim. Dilenci'ere bütünlük dağıtacak değildim ya...

Fuat, Hüsamettinle Fikrete cıvırdı:
— İki yüz yetmiş beşi buldunuz da bunuyorsunuz.

Gönen:
— Adam başına ne kadar düşer? diye sordu.
Kaleme sarılan Fuat:
— Elli beş lira! dedi.
Fikretle Hüsamettin imana geldiler:
— Elli beş lira fena para de-

★ YALÇIN KAYA ★

gil. Birer de kadın çağırabiliriz!
— Çağırın mağırın, ne yaparsanız yapın! dedim. Yalnız bana dokunmak yok. Alın şu parayı!
— Sen içmiyecek misin?
— İçeceğim! İnsan, karısı ölüncü içmez de, ne zaman içer?
Herkes zevkine göre bir kadın çağırdı. Bana:
— Sen çağırıyor musun? dediler.
— Şu günümüzü bâri kadınsız geçirelim, dedim.

Mine:
— Gününde ne var? diye sordu.
Fikret gülerekten:
— Karısını kaybetti! dedi.
— Yâni boşandılar mı?
— Hayır...
— Anladım: Başkasına kaçtı!
— Değil...
— E, ne oldu?
— Öldü öldü! Karısı öldü!
Yüzlerimizde matem çizgisi göremiyen kadın:
— Böyle şeyle şaka olmaz, dedi.
Fikret yemini yapıştırdı:
— Vallahi öldü!
Mine bana baktı.
— Doğru! dedim.

— Başın sağ olsun ama, burada işin ne? Hiç olmazsa bir hafta sabretmeliydin.

— Ben nelere sabrettim nelele! Müsaade ederseniz, bu gece hürriyetimi kutlayayım!

Mesele kısa zamanda duyuldu. Pavyonun bütün müşterileri bana bakıyorlardı. Hem de öfkeli öfkeli bakıyorlardı. Arkamızdaki masada oturan adam.

— Doğrusu ayıp! dedi.
Arkadaşı makul konuştu:
— Karısının nasıl olduğunu bilmiyoruz ki... Belki Allahın belâsı bir şeydi!

— Ne olursa olsun. Domuz değil ya, insan!... Ayıp, çok ayıp!
Bakışlardan rahatsız olmaya başlamıştım. Önümdeki kadehi bir yudumda diktim:

— Çocuklar, size iyi eğlenceler!
Fuat sordu:
— Nereye yahu?
— Eve!

Kolumdan çekip oturtmak istediler:
— Eve ayık kafayla gidilir mi? Daha bugün ölü çıktı!
— Ayık kafayla daha iyi! dedim. Sarhoşken olmadık şeyler görürüm!

Hüsamettin, kolunu omuzuma attı:

— Gel bu gece bizde kal!
— Yok! Teşekkür ederim. Yalnız var...

Fuat telâşlandı:
— Parayı bırak parayı! Az kal-sın unuttuyorduk.

Hüsamettin:
— Para bende! dedi.

Merdivenleri hafiften yalpala-yarak çıkarken yukarıdan bir tı-kırtı geldi. Haydi hayırlısı!.. Ge-ri dönüp kömürlükten küreği al-dım. Parmaklarımın ucuna basa basa çıkıyorum. Odamın kapısı aralık.

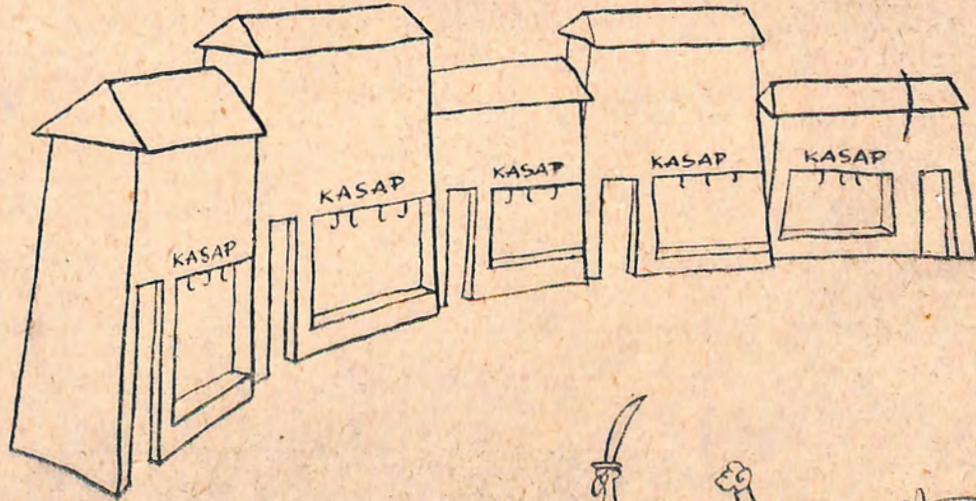
Karikatüriste benzeyen, keçi sa-kallı bir adam, masamın gözleri-ni karıştırıyor. Küreği olanca kuvvetimle başına salladım. Kü-rek, başını, gövdesini yarıp ayak-larının arasına indi. Fakat adam, hâlâ yıkılmadı. Hattâ küreğin far-kında bile olmadı. Kendi kendi-me:

— Hani yahu, dedim, ben bu-nun kafasını, gövdesini yarmış-tım. Hiçbir yerinde bir şey yok. Herif çivi gibi!

Rüya görmüş olmıyayım diye küreği dizime vurdum:
— Offf!...

Sakallı arkasına döndü.
— Kimsiniz? Odamda ne arı-yorsunuz? dedim.
— Kızkardeşimin el aynasıyla ruju burada kalmış...
— Kızkardeşiniz kim?
— Karınız!
— Yalan söylüyorsunuz! Benim karımın ağbisi yoktur!

Kasaplar eti narh fiatına satmıyor... (Gazeteler)

— Ulan namussuz! Eti narh fiatına satarsın ha!

Bize Göre!

SAN'ATIN her alanında sanatçının eserini açıklayan, değerlendiren eleştirmeciler vardır. Bu kişiler okuyucu ile eser arasında ilgiler kurdukları gibi, sanatçıya da yolunu bulmasında önemli yardımlarda bulunurlar. Karikatürist, gerek kendisini, gerek okuyucusunu yetiştiren bu eleştirmecilerden mahrumdur. Bir dereceden sonra karikatürist bu ödevi bizzat kendisi yerine getirmek ihtiyacını duyuyor.

«Bize Göre» sayfasındaki karikatüristler bir yeniliğe kavuşmak, karikatürde yeni imkânlar elde edebilmek amacıyla çiziyor. Bunda bir başarıya ulaştıklarını iddia etmek istemiyoruz. Fakat ortada bir gerçek varsa o da, yeni bir karikatür yolunda çalışma içinde olduklarıdır. Her yenilik yadırganır, açıklanması gereken bir takım sorular ortaya atar. Bu soruların cevaplanması için size bu sayfada çizen karikatüristlerle yapılmış bir seri-röportaj, zaman zaman da karikatür üzerine yazılar sunulacaktır.

Değişme ve yenileşme insanın değişmez bir yanındır. Hangi alana bakılırsa bakılsın, bir yeniliğin diğer bir yeniliği kovaladığı görülür. Bu kaidenin karikatür için doğru olmadığı söylenebilir mi? Ne var ki Cemal Nadir devrinden bu yana karikatürümüz ve mizah anlayışımız bir kaç adım yol alabilmiştir.

Bunun sebeplerini kaba olarak şu noktalara bağlayabiliriz.

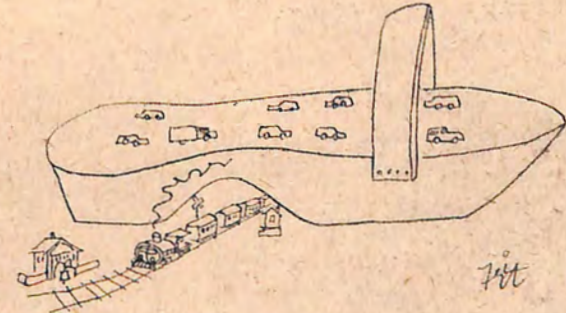
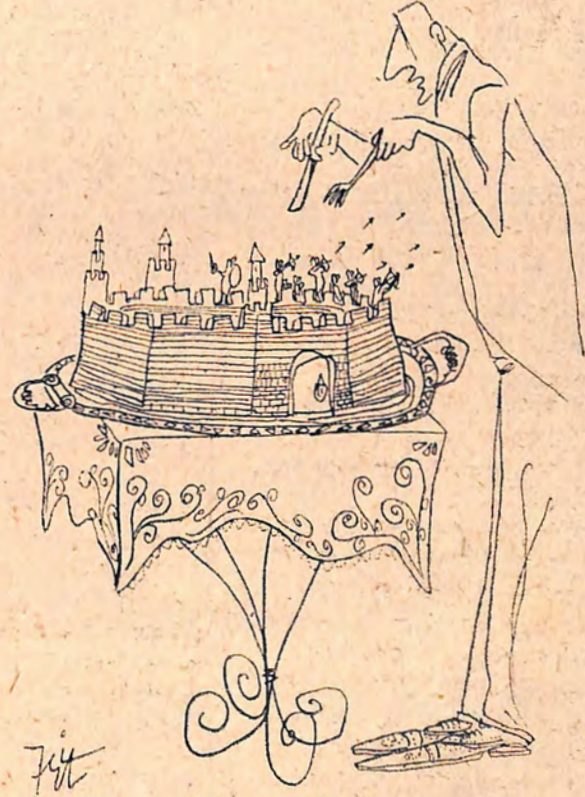
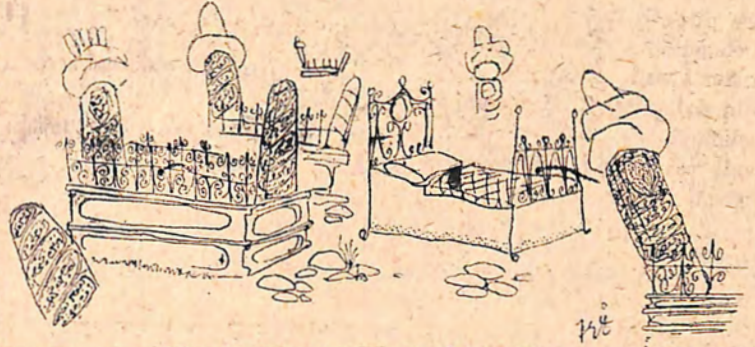
Karikatürist basının aracı haline getirilmiştir. Günlük siyaset ve magazin, karikatüristin elini kolunu bağlamış bulunmaktadır. Artık karikatürist, siyaset ve magazin üstüne espri bulmaktan karikatür hakkında düşünmeğe vakit bulamaz hale gelmiştir. «Bize Göre» sayfasının önemi burada ortaya çıkıyor. «Bize Göre» sayfası günlük siyaset ve magazin çarkından usanan, karikatüristlerin karikatürde bir yeniliği gerçekleştirmek amacıyla kurdukları bir sayfadır. Bu yolda düşünmek ve çalışmak isteyen her karikatüriste seve seve yer açıyoruz. Böylece bize göre sayfası karikatürümüzde yeniliği temine çalışan özel bir köşe haline geliyor.

Her yeni hareket kendisine bir okuyucu kitlesi hazırlamak zorundadır. Yenilik anlaşılmaz insanı daha ileri bir zevke ulaştırır. Ancak anlaşılmayan bir yenilik sıkıcı olur. Bunun için okuyucularımızdan ilgi bekliyoruz.

Konuşmalar bittiği zaman neler yapmak istediğimiz az çok ortaya çıkacaktır. Bunun yanında neler yapabileceğimiz ise sadece karikatürlerimizden anlaşılabilir.

«Bize Göre» yi bu anlayışla sizlere sunuyoruz

bize göre

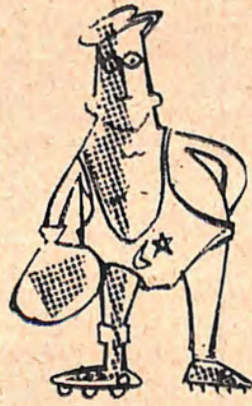
Açık teşekkür!

Geçen pazar günü stadındaki maçta uhdeme verilen hakemlik görevini kema-fissabık büyük bir vukuf ve dürüstlikle yapmakta iken kazara vermiş olduğum bir pen-altıcık üzerine, ötedenberi tak-dirkârı bulduğum yüksek ve asil heyecanlarını bu vesileyle de hakkımda esirgeme-yen seyircilere, verdiğim kar-rarın yanlışlığını yüzüme vur-mak gibi muâşeret âdabına ya-kıştırmayacak bir harekettten çe-kinerek görüşünü sadece mü-temadiyen bayrak sallamakla ihzar eden yan hakemi arka-daşlara, haksızlık karşısında asabiyete kapıldığı halde şid-det istimal edecek yerde te-cavüzünü sadece lisanen ifa e-den faziletli takım kaptanına,

başına taş, gazoz şişesi gibi sert maddeler yerine çamur ve tükürük gibi yumuşak şeyler fırlatarak ciddi mecruhiyeti-min vukuuna mâni olmak gibi ince düşüncelere sahip futbol-çulara, beni büyük bir misafir-perverlikle korumak tedbirle-rini sağlamış bulunan stad i-daresine, muhafaza vazifesini tam bir başarı ile sonuna ka-dar kahramanca gören şehrin jandarma, emniyet, belediye, kolcu ve bekçi teşkilâtına, pe-naltıyı dışarı atarak beni mu-hakkak bir ölümden kurtaran alicenap oyuncuya, kapılarda saatlerce beni bekledikten baş-ka, gece yarısına kadar peşi-mi bir an olsun bırakmıyarak, oturduğum ve bulunabileceğim yerlere kadar beni musirren a-ramak nezaketinde bulunan sayın taraftarlara, bu mûna-sebetle hakkımda dostane ya-

SAYIM SUYUM YOK!

«En iyi hakem» oyuncular değil, seyircileri idare etmesini bi-len hakemdir.

Mağlar hakemler tarafından idare edildikçe hiçbir zaman kav-ga eksik olmayacaktır.

«Profesyonel» deyince, «para mukabilinde spor yapan» mânâ-sını anlıyoruz. Peki, o halde «amatör» ne demektir?

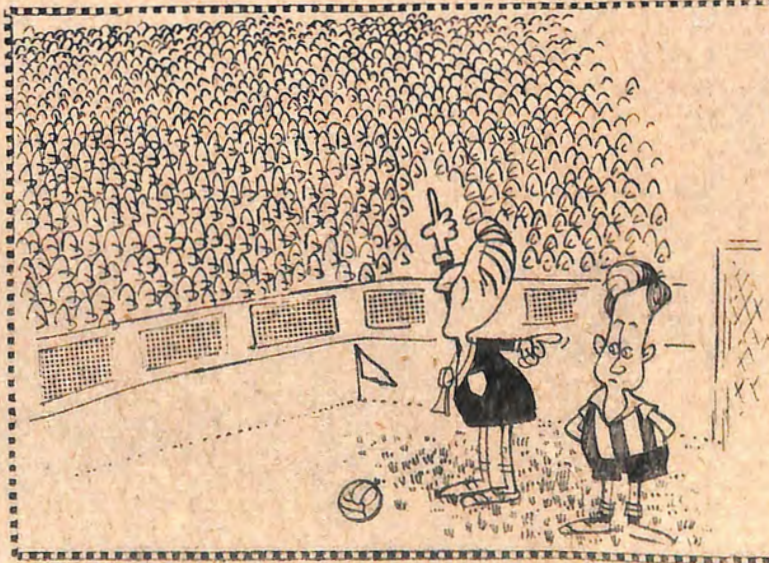
Ruslar, dünyada tayyareyi ilk defa biz uçurduk diye iddia ediyorlar. Tayyareyi bilmeyiz ama, «balon» uçurdukları meydanda..

Güreş nizamında tuşla mağlûbiyet için iki omuzun birden ye-re ceğmesi şartı aksaktır. Bir kamburu böyle bir mağlûbiyete uğ-ratabilir misiniz?

zılar kaleme alan basın ailesi-ne, ve nihayet bana ertesi maç için tekrar vazife veren Mer-kez Hakem Komitesine derin minnet ve şükranlarımın iblâ-

ğına memleketimizin en ciddi gazetesi «Akbaba»nın delâle-tini saygılarımla rica ederim.

Beşnel-llel hakem
O. Pişkin

Demokrat hakem

— Bu oyuncunun sahayı terketmesini kabul edenler parmak kaldırılsın!..

Haftanın Hikâyeleri

Galatasarayın ve Milli Takı-mın eski sol beki rahmetli «Do-muz Ali» ile Beşiktaşın eski sağ açığı «İmam Hayati» 1928 Olimpiyadı hazırlıkları için Çekoslovakya'da beraber bulu-nuyorlardı. İkisi de pek efendi ve samimi arkadaş oldukla-rı halde bir ara münakaşa edip hiddetlendiler ve bu sırada «Hayati», «Ali»nin elini tut-tuğu gibi ısırmak istedi. Bunu gören ve kafiyele idareci bulu-nan «Mütevelli Mehmet» he-men müdahale ederek haykır-dı:

— Aman «İmam» ne yapı-yorsun?... «Domuz» eti yemek sana yararır mı?..

Değerli Hakem «Bedri Çar-kır» a minik oğlu sordu:

— Babacığım 2-3 daha kaç eder?..

— Beş eder...

— Dört etmez mi?

— Etmez...

— Peki sen ara sıra beşinci sayıyı saymazdın hani?..

Mağlûp takım taraftarı, o hafta maça gelmemiş kafadarı ile konuşuyordu:

— Çekmediğimiz kalmadı be kardeşim... Maç tam üç saat sürdü...

— Neee?... Nasıl olur?..

— Evet... Bir buçuk saat o-yun seyrettik, birbuçuk saat de hakemi kapıda bekledik...

Beşiktaşlılar Eskişehir'e bir maça gidiyorlardı. Trenin pen-ceresinden dışarısını seyreden-lerden Kâmil, hat boyunca yo-rucu işler görmekte olan işçi-leri işaret ederek: «Çocuklar dedi, bakın ekmeklerini nasıl «taşan» çıkartıyorlar...»

Bunu işiten Gürcan: «Evet dedi, tıpkı bizim gibi... Yalnız şu farkla ki bizinkisi «Beşik-taşan».

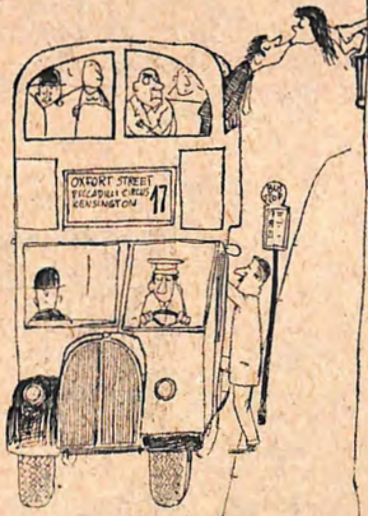
MİLLETLER GÜLÜYOR

Nikiti Kruşçev'in elbisesi

— Vay kurnaz vaaay... Biz-
den evvel avlamış!
(Fransız)

Londra'da otobüs safası...
(İngiliz)

Kuvvet ilacı!

Genç ve yeni evli bir çift,
çekingen adımlarla eczaneye
girdiler, genç kadın:

— Yeni doğacak bebeğimiz
için bir kuvvet ilacı almak istiyoruz, dedi. Acaba sizde var mı?

Eczacı:

— Tabii, dedi. Şu marka
çok iyidir... Bebeğinizi kuvvet-
li yapar...

Genç kadın tekrar çekine-
rek:

— Peki ama diye sordu. Bu-
nu kim alacak? Ben mi kocam
mı?

(Fransız)

ATLANTİK Paketi kumandanı General Alfred M. Gruenther şu hikâyeyi anlatmayı çok sever:

Kremlin'in hakiki patronu Nikita Kruşçev pahalı ve güzel bir kumaş almıştı... Bundan üç parçalı komple bir elbise yaptırmak istiyordu. Terzisine gitti. Adam ölçtü biçti ve bu kadar kumaşla yeleği çıkaramıyacağını isterlerse iki parçadan ibaret elbise diyeceğini söyledi. Fakat Nikita Kruşçev elbiseyi yeleğiyle beraber istiyordu. Diktirmekten vazgeçti ve kumaşını geri aldı. Bir müddet sonra Yugoslavya seyahatine çıktı. Kumaş da beraberinde idi. Zira bir defa da oradaki terzisine danışmak istemişti. Yugoslav terzi de ölçtü biçti ve bu kumaşla Nikita Kruşçev'in istediği elbiseyi derhal dikmeğe âmade olduğunu beyan etti. Kruşçev şaşırmıştı. Dayanamadı sordu:

— Nasıl olur! Hayret doğrusu. Moskova'daki terzim bu kadar kumaşın yeleği de biçmeğe yetmeyeceğini söylemişti.

Yugoslav terzi gülmüştü:

— Pek tabii efendim, dedi. Siz orada, burada olduğunuzdan çok daha büyüktünüz!

(Amerikan)

Sahifesi!

Büyük bir iş adamı idi. Bazı hukukî işleri için avukatını ziyaret etmiş, akıl danışmış, yazıhanesine dönüyordu. Yolda eski bir dostuna rastladı. Adam ona nereden geldiğini sordu, beriki de vaziyeti anlattı. O zaman dostu:

— Birader, dedi. Sen akıllı ve zeki bir iş adamısın, böyle ufak tefek meseleler için ne diye avukat parası veriyorsun? Orada oturduğun müddetçe rafları dolduran hukuk kitaplarını görmedin di? İşte aradığın her şeyin cevabı orada! Onları aç oku ve bu parayı da başka yerde kullan değil mi?

İş adamı gülmüştü:

— Evet. Çok doğru; ama avukatım cevapların kaçınıcı sahife olduğunu biliyor.

(Alman)

Teşekkür mektubu

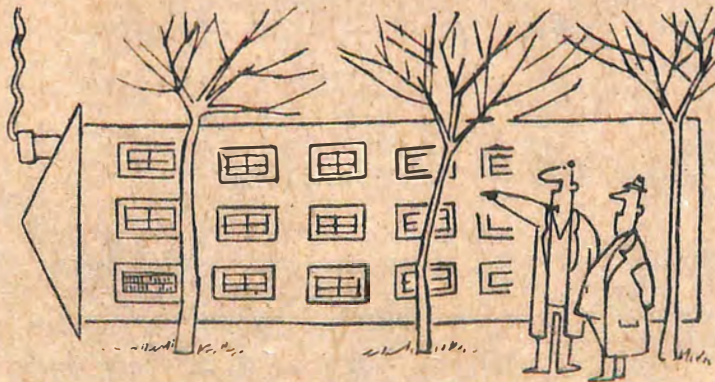
Çocuklar da, kediler ve kadınlar gibi nankördürler; meselâ hediye almağa bayılırlar da o hediyeye teşekkür etmek akıllarından geçmez.

Küçük Jo da böyle idi. Martın 25 inde birden hatırladı ki büyük babasının kendisine noelde hediye ettiği bisiklete bir teşekkür dahi etmemişti. Derhal eline kalemi kâğıdı aldı ve şöyle bir mektup yazdı:

«Sevgili büyük babacığım,

Bana hediye ettiğin güzel bisiklet için sana teşekkür etmekte çok geciktim. Ne kadar darılsan haklısın ve eğer gelecek cuma, yaşı günümü hatırlamazsan bu bana müstahaktır.»

(İngiliz)

— Asansör fiyatları o kadar pahalı ki, apartmanı böyle yaptım!
(İtalyan)

YAZISIZ!

(Alman)

Ernie Ford!

Ernie Ford anlatıyordu:

— 6 - 7 yaşlarındaydım. Babama, erkeklerin birden fazla kadın almalarının niye yasak edildiğini sordum. Babam o zaman gülererek omuzumu okşadı ve «Oğul dedi. Sen de benim yaşına gelince; kendini korumaktan âciz olan kimsele-ri kanunun koruduğunu öğreneceksin.»

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 41 —

— Sizin buradaki teşkilâtımızla alakadar olmanızı kim tensip etti?

— Şey, efendimiz... İttihat ve Terakki Cemiyeti muhteremesi.

— Evet, malûm! Lâkin buradan inha eden kimdir?

— Kimse değil, sebebi devlettir... Kendim bizzat müracaat ettim. Mağdurini siyasiyeden olduğum için...

— Siz mi mağdurini siyasiyeden denseniz? Yalan söylüyorsunuz!

— Estağfurullah nuru aynım! Yalan söylüyorsam, şu iki gözüm çöksün! Neden yalan söyleyecekmişim? Huzuru devletinizde yalan...

— Susunuz!

— Susayım, mirim! El emrî fevkaledep!

İzzeti Efendi, suya düşmüş tazi gibi titriyordu. Oturduğu sandalyenin üzerinde der top olmuş, neredede ise yere çökecekti.

Safder Bey, kaşlarını çatmış devam ediyordu:

— Merkezi umumfiyî iğfal etmişsiniz.

— Hâşâ!

İğfal etmişsiniz diyorum... İşte o kadar! Siz burada irtikâp ve irtişanızdan dolayı vergi kitabından azledilmiş, münafık, hilekâr, mürai bir adam olarak şöhrat almışsınız. Abdülhamide casusluk edermişsiniz. Canlar yakmışsınız... İşret edermişsiniz... Daha sayayım mı?

— Velinimetim... düşmanlarım...

— Ben onu bunu bilmem. Bâdema cemiyetle alkanız yoktur. Mühürle evrakı bana teslim ediniz.

— Mühürle evrak bende değil.

— Ya, kimde?

— Hâdisesi malûme esnasında kulüpte kaldı... Ne olduğunu bilemiyorum.

— Bulacaksınız! Size nihayet, iki gün mühlet veririm.

— Sebebi devletim! Ayak tûrabinız olayım! Merhamet buyurun!

— Ne istiyorsun?

— Bu ferman buyurulan şeyleri abdi âciz nereden bulayım?

— Niçin muhafaza altına almadın?

— Vakit oldu mu a devletlîm?

— Kendini gizlemeğe vakit buldun da, sana mevdu olan bir mühürle, bir iki dosyayı saklamağa elin değmedi mi? Haydi, ne işel... Ben aratır, buldururum...

Kendi yakasını gene de ucuz kurtardığından son derece memnun olan İzzeti Efendi, etek öpmek istedi. Lâkin Saftar Bey hızla geriye çekilerek, oda kapısından çıktı, gitti.

İzzeti Efendi, hükümet konağından ayrılırken, tabii halini gene bulmuştu. Doğruca Satılmışın evine gitti. Hacı Bey karşıya çıkmış, lâkin damadı evde idi.

Vergi kâtibi kendini erkân minderinin üstüne atıverdi ve:

— Öf! dedi. Keratahar beni kızdırdılar... Az kaldı bir tarafıma iniyordu.

— Hayır ola? Gene ne oldu?

— Ne olacak? Hükümetten geçerken, yeni kaymakamı bir tebrik edeyim, dedim. Yanına çıktım. Orada İttihat ve Terakki müfettişlerinden biri oturuyormuş. Mübahaseye tutuştuk... Lâf lâfı açtı. Ben de, malûm a, sözünü esirgeyen takımdan olmadığım için, açtım ağzımı, yumduk gözümü...

— Ey, sonra?

— Sonrası, bütün geçen hâdiselerin, cemiyetin gevşekliğinden, öteye beriye tâyin ettikleri cigeri beş para etmez istibdat artığı hriflerin halk üzerinde yaptığı fena tesirlerden ileri geldiğini bağıra bağıra söyledim...

— O ne dedi?

— Ne diyecek? Hakikat inkâr edilir mi? Güneş balçıkda sıvanır mı, hiç?... Sustu. Derken bir aralık, bu hâdisi faillerini asacağız... demez mi?

— Ey?

— Eysi, o zaman gözüm döndü, işte! Ben bilirsin ki şiddet taraftarı olmakla beraber, ifrat-tan daima ihtiraz ederim. Gene ağzıma geleni söyledikten sonra, kaymakamın masasından bir kâğıt çektim, derhal istifamı yazıp müfettiş olacak herifin eline tutuşturdum. Arkamdan, türlü diller döktü... yalvardı, yakardı... E-teğime sarıldı amma, nafi! Şim-

diden sonra İzzeti'yi fenerle arayıp bulsunlar!... Geçmiş ola!...

— Ülen! İyi etmedin be İzzet!

— Yoo! Ben dünyada her şeye boyun eğirim, lâkin kanaatlerimi, haysiyetimi hiçbir şeye feda edemem! Ben bu u urda zindanları bile göze almış adamım!

Zazallı Satılmış bu palavralara inanmıştı. Ve, içinden, daha ziyade irticaa meyyal olduğundan, İzzeti Efendiye karşı, gönlünde yeniden muhabbet uyanmıştı.

— İyi ettin, düzülere! dedi. Senin gibi efendiden adama da yakışan bu iri, İzzet!

Lâkin, vergi kâtibi fena üzülmüyordu. Bu, nereden ve kimden geldiği belli olmayan darbe son kalkınma ümitlerini de silip süpürmüştü. Kasabada büyük bir mevki tutmağa, hatırı saydırmağa, başlamışken şimdi tekrardan eski durumuna düşüyordu. Çoktanberidir, kendini mebusluğa, mebusluk hayaline alıştırmıştı. Bu hayal de birdenbire yok oluveriyordu. Gene kupkuru bir İzzeti Efendi oluvermek, şunun bunun koltuğuna sığıp, gölgesinde yaşamak; kahve, meyhane köşlerinde pinekleme, rızkını şüpheli işlerden beklemek nefisine çok ağır gelecekti. Halbuki neler ummuştu! Bir kere Ayasofyadaki mebusan meclisine kapağı atsaydı, dört yıllık bir devrede çevirmedik dolap bırakmıyacak, nüfuzunu, yahudi sermaye işletir gibi işletecekti. İstanbul'da konak, Boğaziçinde yalı, Adada köşk, burada çiftlik sahibi olacak, Rum metres tutacak, Beyoğlundaki eğlence yerlerinin ciciğini çıkarcaktı. Ve sade bununla da kalmıyacaktı... Kayracığı dostları rayesinde, kendisine her dairede bir kuvvetli el temin ederek istikbalde emniyet altına alacaktı.

Bütün bunlar, bir anda mahvolmuştu. İzzeti Efendi nasıl yanasın?

Bununla beraber, çıkmadık candan ümit vardır diye birazcık teselli bulmağa çalışıyordu. Şimdilik, Satılmışın dostluğunu istismar etmekten, onu ileriye sürmekten başka yapacak bir şey yoktu.

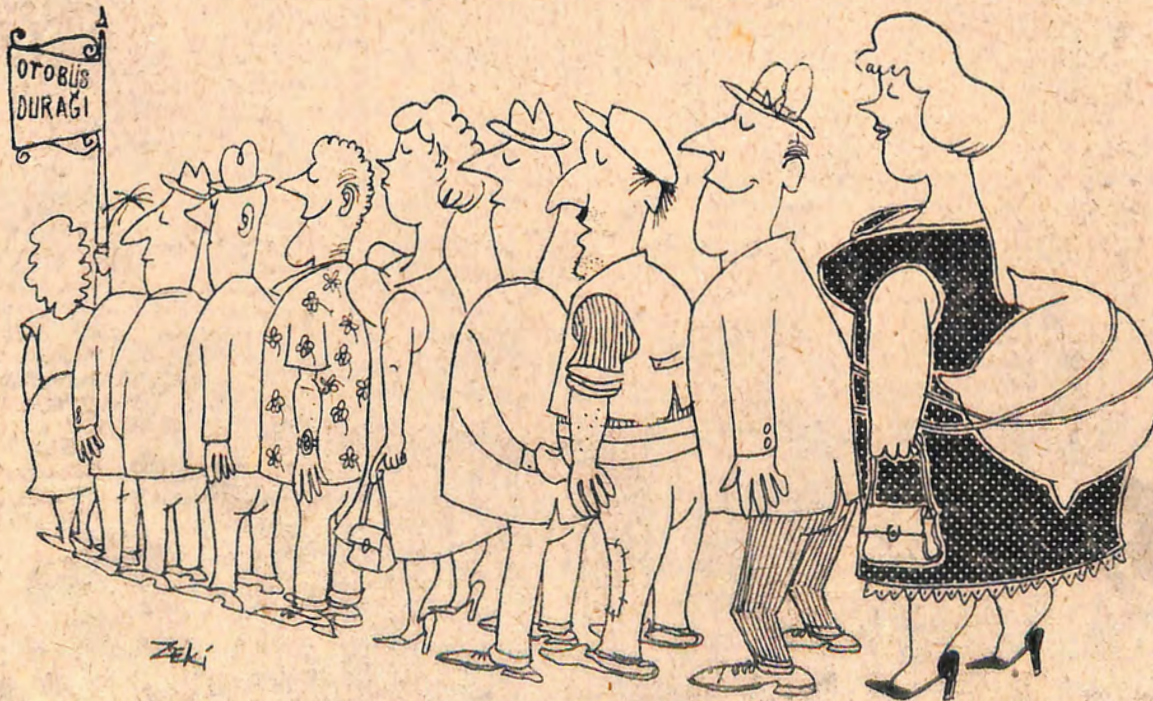
İzzeti Efendi buna karar vermişti...

ÜÇÜNCÜ FASIL

Dan, dada... Dan, dan dada... Dan, dan!...

— Çocuklar! Bir davul sesi var... Baksamıza, nedir?

(Devamı var)

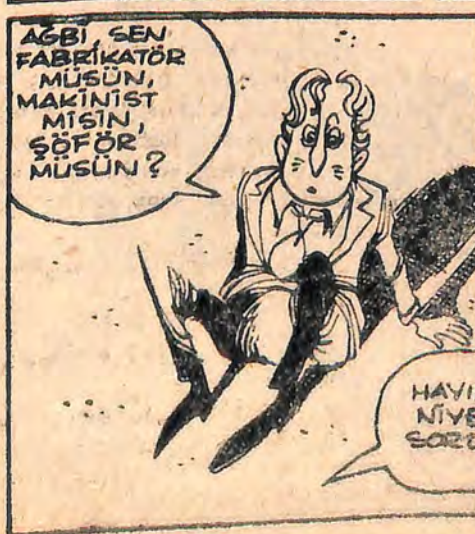
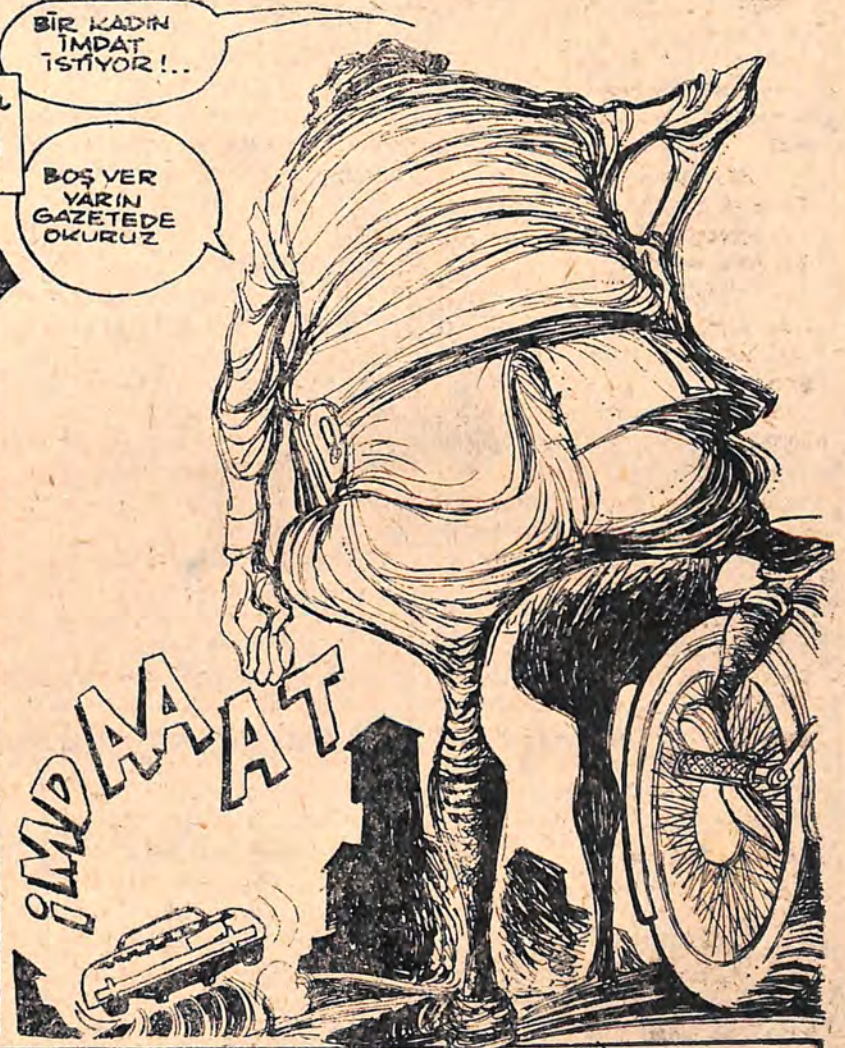

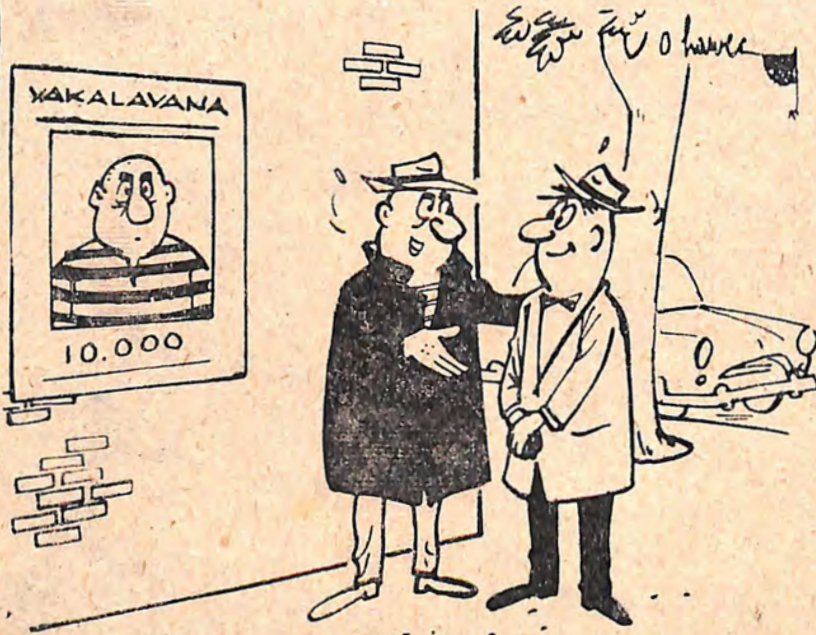
YAZISIZ!

Yazan
Yalçın
Kaya

ZEMBEREK LE DÜMBELEK

Çizen
Yalçın
Çetin

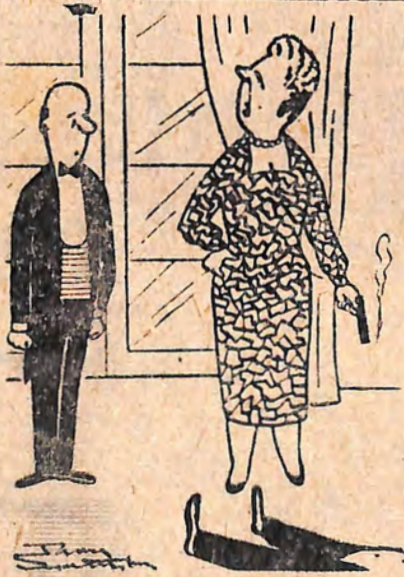

- Sen beni yakalat, onbin lirayı al...
sonra ben kaçarım parayı paylaşırız!..

- Doktor, 21 numaradaki deli dün gece
yatak odama girdi.
- Yaaa... Akıllandı demek, hemen tabur-
cu edelim!..

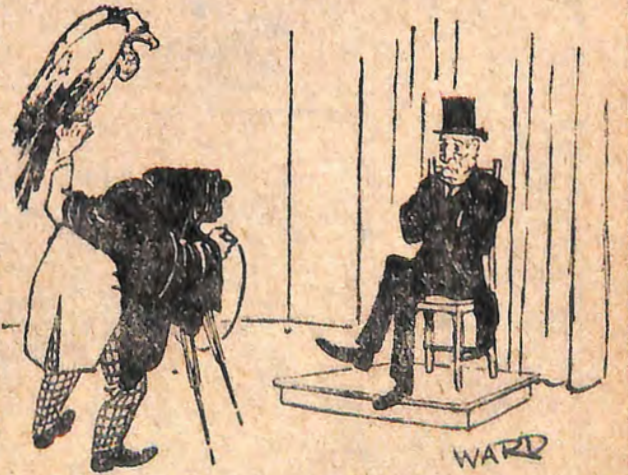
- Sofrayı bir kişilik hazırla.

- Hiç merak etme kocacığım, görüyorsun, avukatımız
vaziyeti gayet iyi kavradı!..

- Ooo... merhaba sıfırcı markol... /A

- Dikkat, şimdi küçük kuş çıkacak!..

Çünkü :

Ankara Sigorta

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Selâmi M. YURDATAP

İNAP.
HULUSİ
İSTANBUL

4 MILYON
405 000
LIRA

A cartoon illustration of a car crashing into a tree. The car is tilted and has a large impact mark on its side. The scene is framed by a dotted border.

Anadolu Sigorta

Abone Seneliği 50
altı aylığı 25 Lira

A detailed woodcut illustration of a hand holding a large, ornate key. The hand is wearing a dark, textured glove. The key has a complex, multi-lobed head and a long, straight shaft. The background is plain.

JUMERBANK

**Hesap açtırarlara en fazla menfaat
temin eden Bankadır**

Banldığı yer:

ERCAN MATBAASI

အနောက် ဗမာ့စာ:

Adres :

Klotzner Cad. No. 8-10

Date: 8

Belodiye - Istanbul

Telefon : 22 18 11

Abone Seneliği 50
altı aylığı 25 Lira

AKBAVA

İşte bemin yeni daktilom... O söyler, sen yazarsın!..